

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

(ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ)

Σ' ἓνα μικρὸ χωριό, πάνω στὰ βουνά,
ἐτοιμάζονταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ γιορ-
τάσουν τὴν Ἀνάστασι. Εἶχαν ἐτοιμάσει
τὴ «μαγερίτσα» καὶ τὰ γλυκίσματα καὶ
περίμεναν νὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες,
ποὺ θὰ καλοῦσαν τοὺς πιστοὺς νὰ πᾶ-
νε στὴν ἐκκλησιᾷ.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ χτυπήσουν οἱ
καμπάνες, ὁ μπάρμπα-Ρόμπεκ, ὁ γέρος
καμπανοκρούστης, ποὺ χρόνια τώρα χτυ-
ποῦσε καὶ καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴν ἀ-
νάστασι, πῆγε στὴν ἐκκλησιᾷ κατὰ τὴ
συνήθειά του καὶ τράβηξε τὰ σχοινιά ἀ-
πὸ τὶς καμπάνες. Κανένας ὅμως ἤχος
δὲν ἀκούστηκε. Ὡστόσο οἱ καμπάνες
κουνιόνταν, γιατί ὁ καμπανοκρούστης αἰ-
σθανόταν τὴν ἀντίστασή τους καὶ τὰ σχοι-
νιά τεντώνονταν καὶ τὸν σήκωναν ψηλά
τὸ μπάρμπα-Ρόμπεκ, ποὺ κρεμόταν στὸ
σχοινί σὰ σταφύλι. Κι' ὅμως βαθεῖα σι-
γὴ ἐπικρατοῦσε πάνω στὸ καμπαναριό!

— Κύριε ἐλέησον! ψιθύρισε ὁ γέρος.
Κουφάθηκα ἔτσι ξαφνικά; Δὲν ἀκούω
τίποτα κι' ὅμως οἱ καμπάνες κουνιού-
νται. Κάτι τρέχει κεῖ πάνω καὶ πρέπει
νὰ πάω νὰ ἰδῶ!

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦρθε ὁ δή-
μαρχος μὲ τοὺς παρέδρους κι' ἔβαλαν τὶς
φωνές:

— Τ' εἶν' αὐτά, μπάρμπα-Ρόμπεκ!
Πέρασε ἡ ὥρα κι' ὁ κόσμος μαζεύτηκε
στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησιᾶς νὰ κἀνὴ ἀ-
νάστασι. Περιμένουν τόση ὥρα τὶς καμ-
πάνες, τί κάθεσαι;!

— Ἐγὼ κάθομαι, κύρ-Δήμαρχε! Μι-
σὴ ὥρα χτυπῶ, χαλῶ τὸν κόσμο. Φαί-
νεται ὅμως πὼς κουφάθηκα καὶ δὲν ἀ-
κούω.

— Τί λές, μπάρμπα-Ρόμπεκ. Ἐμεῖς
δὲν κουφαθήκαμε μὰ δὲν ἀκούσαμε τί-
ποτα.

— Κι' ὅμως, κύρ-Δήμαρχε, ἐγὼ ὁ
φτωχὸς χτυπῶ, χτυπῶ, χτυπῶ... Τί
φταίω ἂν βουδάθηκαν οἱ καμπάνες;!

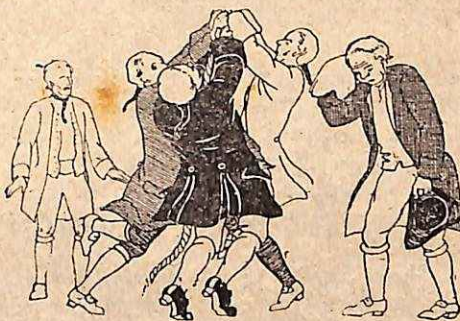
— Ἀχ, ὁ μπάρμπα-Ρόμπεκ ἔκαμε
ἀνάστασι πρὶν
τῆς ὥρας, εἶπε ὁ
δήμαρχος. Βρή-
κε τὴν ὥρα νὰ
πάει νὰ μεθύσει.

— Νὰ μὲ συμ-
παθῇ, κύρ-Δή-
μαρχε, οὔτε ἔ-
θρεξα τὴ γλῶσ-
σα μου ἀπόψε.
Πιάσε καὶ τοῦ
λόγου σου νὰ
χτυπήσεις καὶ
θὰ ἰδεῖς.

— Ἐμπρός,
κύριοι, εἶπε ὁ
δήμαρχος στοὺς
παρέδρους, ὁ κό-
σμος περιμένει
καὶ κοντεύει νὰ

δημιουργηθεῖ σκάνδαλο. Ἀς χτυπήσου-
με μόνοι μας τὶς καμπάνες.

Τράβηξαν τότε μὲ ὅλα τους τὰ δυνα-
τὰ κι' οἱ καμπάνες κουνήθηκαν καὶ τὸ
σχοινί τοὺς σήκωσε ἀπάνω σὺν τσαμπὶ
σταφύλι. Ἀλλὰ κανένας ἤχος δὲν ἀκού-

«Τράβηξαν μὲ ὅλα τους τὰ δυνατὰ κι' οἱ
καμπάνες κουνήθηκαν...»
(Σελ. 229, στ. γ')

στηκε καὶ πάλι. Βαθεῖα σιγὴ πάνω στὸ
καμπαναριό!

— Κάτι μάγια ἔχουν κάνει! εἶπαν
σκομπίζοντας τὸν ἰδρώτα τους.

Ἐτρέξε τότε κι' ὁ παπὰς ἀναστα-
τωμένος. Ὁ κόσμος περίμενε καὶ φώνα-
ξε κι' οἱ καμπάνες ἀκόμα νὰ χτυπήσουν!

— Ἐμπρός, τί κάθεσαι, μπάρμπα-Ρό-
μπεκ! φώναξε. Ἐπρεπε νάχουμε ἀρχί-
σει τώρα!

— Δέσποτα, εἶπε ὁ καμπανοκρούστης,
χτύπησα καὶ ξαναχτύπησα. Χτύπησε κι'
ὁ κύρ-Δήμαρχος ἀπὸ δῶ, ἀλλὰ καμπά-
νισμα δὲν ἀκούγεται. Μυστήριο φοβερὸ
συμβαίνει κεῖ πάνω.

Ὁ παπὰς τράβηξε μόνος του τὸ σχοι-
νὶ μὲ τόση φόρα, ὥστε ἀνασηκώθηκε
δυσ-τρία μέτρα ψηλά. Μὰ τίποτα!

— Κάτι διαβολικὸ εἶναι στὴ μέση!
μουρμούρισε. Φέρτε μου τὸν ἁγιασμὸ κι'
ἐλάτε πάνω στὸ καμπαναριό.

Τοῦφεραν τὸν ἁγιασμὸ κι' ὁ παπὰς
μπροστά, πίσω οἱ ἀρχεῖς τοῦ τόπου, ἀ-
νέβηκαν ἀπάνω στὸ καμπαναριό.

Ἐμειναν ἀφωνοὶ καθὼς εἶδαν τὶς καμ-
πάνες χωρὶς γλωσσίδια κι' αὐτὰ πετα-
μένα χάμω.

«Περίμεναν νὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες...» (Σελ. 229, στ. α')

— «Ο διάβολος πέρασε από δω! είπε ο παπάς, για να εμποδίσει τη λειτουργία της ανάστασης.

«Ο καλός παπάς είχε μαντέψει. Αν κοιτάζε δυο ώρες πριν στη μεγάλη πλατεία της εκκλησίας, θα βλεπε ένα φιλόλιγγο πρόσωπο, τυλιγμένο σε κόκκινο μανδύα, να τριγυρίζει υποπτα στην εκκλησία.

Πηγαίνονταν, μιλώντας μοναχός

«Είδαν με τρόπο τον Βελζεβούλ να πηδά από μια καμπάνα...»
(Σελ. 230, στ. α'.)

του ο μεθυσιμένος και σιμώνοντας δλο και πιδ πολυ στην εκκλησια και κοιτάζοντας φοβισμένα γύρω του, ο να φοβόταν μην τον πιάσουν. Σε μια στιγμή, που ήταν έρημιά, χώθηκε στη στενή σκάλα του καμπαναριού κι' ανέβηκε απάνω.

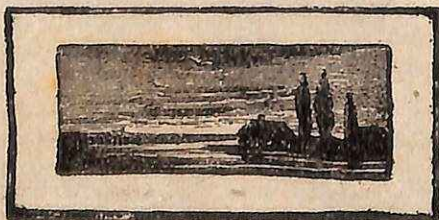
Εκεί άρχισε, με υπερφυσική δύναμη κι' επιτηδειότητα, να βγάξει τα γλωσσίδα από τις καμπάνες. Όταν τελείωσε, κρύφτηκε πίσω από μια κολόνα για να κάμει γούστο με τη σαστισμάρα του μπάρμπα-Ρόμπεκ.

Τότε ανέβηκαν απάνω ο παπάς με τους άλλους. Ο παπάς πήρε το άγια-στήρι και ράντισε τον τόπο. Εύθως ακούστηκε ένα μούγκρισμα φοβερό κι' όλοι είδαν με τρόπο το Βελζεβούλ να πηδά από μια καμπάνα και να χάνεται στο κενό, για να γλυτώσει από τον άγιασμό, που του φερνε φριχτούς πόνους.

Βάλθηκαν τότε όλοι να διορθώσουν τις καμπάνες και σε λίγο χτύπησαν όλες χαρούμενα κι' η λειτουργία, που τόσο την περίμεναν, άρχισε επιτέλους.

Ποτέ οι χωριανοί δεν είχαν γιορτάσει τόσο χαρούμενα την ανάσταση, όσο αυτό το χρόνο που έμαθαν το πάθημα του μπάρμπα-Βελζεβούλ.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΚΙΤΡΟΛΕΜΟΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σάν πήγε λοιπόν στο πηγάδι και είδε το πρόσωπο της βασιλοπούλας στο νερό, σήκωσε το κεφάλι της επάνω κι' είδε αυτή την ίδια καθισμένη πάνω στο δέντρο.

— «Αχ, λέει από μέσα της, συ είσαι που ξεμυάλισες τις αδερφές μου; Τώρα να δής τί έχεις να πάθης.

Δυνατά όμως της φώναξε:

— «Αχ, ψυχούλα μου, τί κάνεις εκεί-πάνω;

— Κάθουμαι και περιμένω τον άντρα μου νάρθη να με πάρη.

— Και ποιός είν' ο άντρας σου;

— Είναι το βασιλόπουλο και θάρθη να με πάρη με πομπή και με παράτα.

— Και δε βαριέσαι τόση ώρα να κάθου να περιμένεις; Θέλεις νάρθω να σου κάνω συντροφιά;

— «Ακούς εκεί, της λέει. Έλα.

Ανέβηκε λοιπόν η κατισβέλλα στο δέντρο και κάθισε πλάι στη βασιλοπούλα.

— Εαπλώσου πάνω στα γόνατά μου, της λέει, κι' αποκοιμήσου.

Επεσε λοιπόν εκείνη στα γόνατά της κι' αποκοιμήθηκε. Η κατισβέλλα τότε της έδωσε σιγά-σιγά τα ρούχα της και της έχωσε μια καρφίτσα στην κορφή του κεφαλιού, και τότε η βασιλοπούλα έγινε ένα χρυσό χελάκι κι' έπεσε μέσ' στο πηγάδι. Ύστερα η κατισβέλλα ντύθηκε τα ρούχα της βασιλοπούλας και κάθισε να περιμένει το βασιλόπουλο.

Σάν έφτασε το βασιλόπουλο στο παλάτι του, έτρεξαν όλοι να το υποδεχθούν και δεν ήξεραν τί να πουν απ' τη χαρά τους, γιατί όλοι το είχαν για χαμένο κι' είχαν μαυροφορέσει το παλάτι. Έτρεξε η μάνα του να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει, αλλά εκείνος της είπε:

— «Όχι, μάνα μου, σε παρακαλώ μη με φιλές γιατί έχω γυναίκα και θα την ξεχάσω.

— Μπά, παιδί μου, τόσο καιρό είχα να σε ιδω και τώρα λες να μη σε φιλήσω;

Στο παλάτι όλοι ήταν καταχαρούμενοι που γύρισε το βασιλόπουλο, εκείνο όμως ήταν κατακουρασμένο κι' έπεσε στον καναπέ και κοιμήθηκε. Τότε η μάνα του, απ' τη λαχτάρα που είχε να το ιδει τόσο καιρό, έσκυψε σιγά-σιγά και τον φιλήσε.

Σάν ξύπνησε το βασιλόπουλο, δε θυμόταν πια καθόλου τη γυναίκα του, και πέρασαν δυο μέρες, τρεις μέρες, χωρίς να πη τίποτε. Στο τέλος του λέει η μάνα του:

— Γιε μου, δεν μούχεις πει πως έχεις γυναίκα; Τι την έκανες;

— «Αχ, μάνα, μήπως με φίλησες; της λέει εκείνος.

— Ναι, παιδάκι μου, σε φίλησα, δεν μπόρεσα να κρατηθώ.

— «Αχ, μάνα, τί μούκανες! Πήμε τώρα να προφτάσουμε

Ετοίμασαν λοιπόν άμάξια και καρρότσια και πήγαν όλοι μαζί, ο βασιλιάς, η βασίλισσα και το βασιλόπουλο να φέ- ή βασιλίσσα και το βασιλόπουλο να φέρουν τη νύφη. Σάν έφτασαν όμως στο πηγάδι και κατέβηκε η κατισβέλλα απ' το δέντρο και την είδαν ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα, λένε του γιου τους:

— Γιε μου, αυτή ήταν η πεντάμορφη που μ'ες έλεγες; «Αμ' αυτή είναι μαύρη σαν άραπιάνα. Χαρά στην όμορφή!

Το βασιλόπουλο τ' είχε χαμένα.

— Εσύ είσαι η γυναίκα μου; έλεγε της κατισβέλλας.

— «Αμ' εγώ είμαι. Έπειδή με ξέχασες και μ' άφησες τόσες μέρες έδω κι' εγίνα μαύρη σαν άραπιάνα, δε θέλεις να με γνωρίσεις για γυναίκα σου; «Ας κάτσω δυο-τρεις μέρες μέσα και θα δής πως θάσπρισω.

Το βασιλόπουλο ήταν καταλυπημένο. Τι να κάνει όμως; Έπρεπε να πάρη την κατισβέλλα μαζί του.

Πριν να φύγουν, τάλογό του δίψασε και πήγε στο πηγάδι να πιη νερό. Εκεί όμως που έπινε, το βασιλόπουλο είδε το χρυσό χελάκι στο πηγάδι και τόσο του άρεσε, που το πήρε στο παλάτι μαζί του κι' έπαιζε μ' αυτό όλη την ώρα και το είχε για παρηγοριά.

Η κατισβέλλα όμως το μυρίστηκε και της μπήκε μανία να σφάξουν το χελάκι. Έπεσε λοιπόν άρρωστη του θανάτου και είπε:

— «Αν δεν σφάξουν το χελάκι, θα πεθάνω!

Τί να κάνει το βασιλόπουλο; Έσφίξε την καρδιά του κι' έδωσε το χελάκι να το σφάξουν. Η κατισβέλλα τότε είπε να το ψήσουν και να της το φέρουν να το φάη. Και σάν τ' έφαγε, έδωσε τα κόκαλά του κι' είπε να τ' άψουν. Τ' άψηραν λοιπόν και τ' άκαψαν, ένα όμως κοκκαλάκι έπεσε μέσ' στο περιβόλι και το άλλο πρωί φύτρωσε μια τριανταφυλλιά ίσαμε κει-πάνω, κι' είχε κάτι άπριλιάτικα τριαντάφυλλα με μια μυροδιά που ήταν άλλο πράγμα.

Την άλλη μέρα κατέβηκε το βασιλόπουλο στο περιβόλι κι' έτυχε να περάσει απ' την τριανταφυλλιά. Τότε εκείνη του έρριξε πάνω του όλα της τα λουλούδια και τον χάιδε. Το βασιλόπουλο κάθισε κάτω απ' την τριανταφυλλιά και κάθε μέρα έρχόταν εκεί και καθόταν. Μια μέρα λέει της κατισβέλλας:

— Δεν έρχεσαι και συ κάτω στο περιβόλι, να δής μια τριανταφυλλιά που φύτρωσε για λίγες μέρες κι' έχει κάτι ωραία τριαντάφυλλα;

Πήγε τότε κι' η κατισβέλλα κάτω,

μαζί με το βασιλόπουλο. μόλις όμως πλησίασε την τριανταφυλλιά, αυτή της έσχισε το πρόσωπο με τ' άγκάθια της και της τ'όκανε κομμάτια.

Τότε η κατισβέλλα θύμωσε κι' είπε πως θέλει να κοπή άμέσως η τριανταφυλλιά, και τ'όβαλε τόσο πείσμα, που το βασιλόπουλο αναγκάστηκε ν'άφήσει να τ'ήν κόψουν. Την έκοψαν λοιπόν κι' η κατισβέλλα είπε να κάψουν όλα τ'ά ξύλα και να μην αφήσουν ούτε φύλλο.

Έγόςο όμως είχαν τ'ά ξύλα κάτω στο περιβόλι, ήρθε μια γριούλα και τούς παρακάλεσε να της δώσουν ένα ξυλάρακι για ν'ανάψει τη φωτιά της. Εκείνοι δεν της έδωσαν, και τότε αυτή η γριά έσυρε σιγά-σιγά το μεγαλύτερο κουτσουράκι και το πήρε μαζί της, σπiti της, και τ'όβαλε σε μια γωνιά για να ξεραθ' κι' ύστερα να το ρίξει στη φωτιά. Έπειτα κλείδωσε, και βγήκε έξω.

Σ'ά γύρισε πίσω, βρήκε όλο το σπίτι συγυρισμένο, τ'α κρεβάτια στρωμένα και τ'ο φαί έτοιμο. Παραξενεύτηκε πολύ και ρώτησε τις γειτόνισσες μήπως είδαν κανένα να μπαίνει μέσα, αυτές όμως της είπαν πως δε μπήκε κανείς. Βρισκόταν λοιπόν σε μεγάλη άπορία η κακομοίρα και δεν ήξερε τί να πη. Το άλλο πρωί ξαναβγήκε έξω, και, σ'ά γύρισε το μεσημέρι, τ'α βρήκε πάλι όλο έτοιμο.

— «Α, λέει, αυτή τη φορά θα παραφλάξω και θα ιδω ποιός είναι.

Και το άλλο πρωί δε βγήκε έξω, αλλά έκανε πως βγαίνει και κλείδωσε την πόρτα και ξαναμπήκε από μιάν άλλη. Σε λίγο λοιπόν βλέπει να βγαίνει μέσα από το ξύλο μια πεντάμορφη κοπέλλα που άμέσως ανασκουμπώθηκε κι' άρχισε να συγυρίζει. Βγήκε τότε η γριά απ' την κρυψώνα της και της είπε:

— «Α, εσύ ήσουν που μού συγύριζες κάθε μέρα κι' εγώ έσπανα το κεφάλι μου για να βρω ποιός είναι; Γιατί δε φανερωνόσουν να σ' έχω σαν κόρη μου;

Κάθισε τότε η βασιλοπούλα και της είπε όλη της την ιστορία, κι' από κείνη την ήμέρα έμενε πάντα μαζί με τη γριά.

Το βασιλόπουλο όμως έντωμεταξύ, έπειδή δεν είχε πια ούτε το χελάκι, ούτε τη τριανταφυλλιά για να τον παρηγορούν για το χαμό της βασιλοπούλας, έπεσε άρρωστο και δεν ήθελε ούτε να φάη, ούτε να πιη. Ο πατέρας κι' η μάνα του έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον ευχαριστήσουν, αλλά αυτός κάθε μέρα γινόταν χειρότερα. Μια μέρα τελοςπάντων είπε πως θέλει να τ'ο φέρουν κάθε μέρα καθένας απ' ό,τι φαί μαγειρεύει, κι' ίσως τ'ο νοστιμίσει κανένα και φάη.

Έβγαλαν λοιπόν ντελάλη κι' είπαν πως όλοι πρέπει να φέρουν από ένα πιάτο φαί στο βασιλόπουλο.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β'.

— Τον κατάλαβα εγώ απ' τη μουσούδα του πως ήταν ευχαριστημένος, λέει ο πρόσκοπος 'Αρχουδοπουλάκης, ο μικρότερος απ' όλους.

— Κάνει τον άγριο, μα στο βάθος είναι καλός, προσθέτει ο 'Αστρονόμος,

— παρατσούκλι ενός άλλου προσκόπου, που έχει τη συνήθεια να κοιτάζει ψηλά. — «Ας είναι όμως, λέει ο Κοκκινέλης, έμένα μούκανε μια παρατήρηση γελία. Φορώ το καπέλο μου στραβά ξεπίτηδες, γιατί είναι πιο κομψό έτσι, πιο σίκ. Μα πού να νοιώσει αυτός ο χοντρός τέτοια λεπτά πράγματα!

— Και μένα με βόηκε κοντό, λέει ο Κοντοπιθαράκος. Μα σ'ας παρακαλώ, φταίω εγώ αν δεν έχω μπρόϊ;

— Μπά! φτάνει που είσαι καλός σκάουτ-μπόυ! λέει άλλος. Ένώ οι μικροί πρόσκοποι κουβεντιάζουν έτσι, οι άρχηγοί τους από τ'άλλο μέρος συζητούν σοβαρά και μυστικά.

Η Ζωούπολη, λένε, έκαμε μεγάλες θυσίες για να ιδούση ένα σώμα προσκόπων, που το εμπιστευθήκε σ' αυτούς. Έπρεπε λοιπόν να δείξουν στους γονείς και σ' όλους τους κατοίκους, πως τ'ά έσοδά τους δεν πήγαν χαμένα και πως οι μικροί πρόσκοποι ήταν πια τέλειοι! Ο καλύτερος τρόπος ήταν να κάμουν «μεγάλα γυμνάσια». Θ'ά χώριζαν τους προσκόπους τους σε δυο στρατόπεδα και

θα έκαναν ψευτοπόλεμο. Και στα γυμνάσια αυτά θα προσκαλούσαν τις άρχές, τους έγκοιτους πολίτες και τους δημοσιογράφους, για να γράψουν στις εφημερίδες όλα τ'α καθήκιστα.

Η πρόταση έγινε δεκτή παμψηφεί και μ' έναν ψήφο παραπάνω. Γιατί κάποιος από τους άρχηγούς, στον ένθουσιασμό του, αντί να σηκώσει το ένα χέρι — δηλαδή μπροστινό πόδι — σήκωσε και τ'α δυό κι' όταν μετρήθηκαν τ'α σηκωμένα πόδια, βρέθηκαν έξη, ενώ οι άρχηγοί ήταν μόνο πέντε. Ψηφοφορία μια φορά κι' αυτή!

Έπειτα έδωσαν την είδηση στους προσκόπους, που τη δέχτηκαν με τρελή χαρά, αλλά και με κάποια άνησυχία.

Μεγάλα γυμνάσια, δεν ήταν παίξ-γέλασε! Έξετάσεις σ'α να λένε. Σε μια μέρα, έπρεπε να θυμηθούν και να κάμουν όλα όσα είχαν μάθει σ' ένα χρόνο. Θ'α τ'α κατάφεραν; Θάμεναν οι γονείς τους ευχαριστημένοι; Η δάχαν μολώματα απ' τη μαμιά και τιμωρίες απ' το μπαμπα;...

Πάντα όμως η χαρά τους ήταν μεγαλύτερη. Και με πολλή προθυμία και ζωηρότητα, άμα έλαβαν τη διαταγή, έτοίμασαν τ'α πράγματά τους, τ'α φόρεσαν στα καρότσια και τ'α κουβάλησαν τρεχάλα στο μέρος όπου τους είπαν να στήσουν τις σιγνές για να στρατοπεδεύσουν. Φώναζαν, γελοούσαν, τραγουδούσαν, χαλούσαν τον κόσμο...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΡΦΩΜΕΝΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ήταν μιὰ φορά ἕνας τσέλιγκας πού εἶχε πολλὰ πρόβατα, γίδια, γελάδες, χωράφια καὶ βοσκοτόπια, μὰ εἶχε τὸ ἐλάχιστον νὰ εἶναι φιλόργυρος σὰν τὸν Γιούδα, καὶ περνοῦσε τὸν ἑαυτὸ του, τὴν οἰκονομίαν του καὶ τοὺς μπιστικούς του μὲ ζερό φωμὶ, ἐλιές καὶ κρεμμύδια.

Κι' ὁ Ἀγγελὸς του, πού λέει ὁ λόγος, νὰ τοῦ γύρευε νερό, δὲν θὰ τοῦ ἔδινε. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο δὲν τὸν ἤξεραν μὲ ἄλλο ὄνομα παρὰ «ὁ καρφωμένος», πού θὰ πῇ ταιγγούνης.

Τὰ κοπάδια του ὅλο καὶ πολύστευαν καμμιὰ ἀρρώστεια δὲν τὰ βόσκει ὥπως ἔβρισκε τῶν ἄλλων τσελιγκῶν, καὶ ἔβρισκε τὸν γάλα, τὰ τυριά, τὰ μαλλί, τὰ ρνιά, τὰ καταικίγια, τὰ μόσχαρακια, πετύχαινε πάντα καλύτερες τιμὲς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι, μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ χρόνον μὲ τὸ χρόνο, τὸ βίος του ὅσο πῆγαινε καὶ γινόταν πὺς πολὺ, ὥς πού ἐφθασε νὰ γίνῃ ἀμέτρητο.

Ἐκεῖνος ὅμως, ὅσο μεγάλωνε τὸ βίος, τόσο πὺς πολὺ ταιγγουνοῦταν κι εἶχε γιὰ μόνη διασκέδαση κι εὐχαρίστηση νὰ μετρά καὶ νὰ λογαριάζῃ τὰ λεφτά του.

Ἀπάνω του δὲν κρατοῦσε ποτέ παραπάνω ἀπὸ ἕνα γρόσι, κι ἂν καμμιὰ φορά τοῦ τύχαινε τίποτα καλὸ φαγώσιμο κι' ἤθελε νὰ τὰγοράσῃ, ἔδωκε τρεμουλιαστά τὸ χέρι του στὴν τσέπη, ἔδωκε τὸ γρόσι, τὸ καμάρωνε καὶ, κοιτάζοντας πότε τὸ πρᾶγμα καὶ πότε τὸ γρόσι, τὸ ξανάδωκε στὴν τσέπη του λέγοντας:

— Δὲν πειράζει, ἄς πῶ πὺς τὰγοράσα.

Ἐνα Μεγάλον Σάββατον σηκώθηκε πρωὶ-πρωὶ κι εἶπε στὴ γυναῖκα του καὶ στοὺς μπιστικούς του νὰ προσέχουν τὰ κοπάδια, γιατί αὐτοὺς θὰ πῆγαινε νὰ μαζέψῃ πετρίκια σαλιγκάρια — πού ἦταν στὴν ἐποχὴ τους — νὰ μαγειρέψουν, νὰ τᾶχουν νὰ φάνε τὴν ἄλλη μέρα πού ἐξομάρωνε Πάσχα!

Πῆγε ἕνα ταγάρι, τὸ κρέμασε στὸν ὦμον του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὰ σαλιγκάρια. Ἐκεῖ πού κόντευε νὰ γεμίσῃ τὸ ταγάρι του, τοῦ φάνηκε πὺς ἄκουσε βογγητὰ ἀφουγκράστηκε καλύτερα καὶ, σὰν κατάλαβε πὺς αὐτὰ ἔδωσαν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα πού, ἔσπλωμένη σ' ἕνα στρωσίδι, κοιλοπονοῦσε νὰ γεννήσῃ.

Αὐτῇ, καθὼς τὸν εἶδε, τοῦ ζήτησε νὰ τὴ βοηθήσῃ λίγο καὶ νὰ τῆς ἀνάψῃ φωτιά. Ἐκκεῖ ὥστε τὸν παρακάλεσε, καὶ σὺ τὸ τέλος ἔκοψε κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν κουρελιασμένη φουστανέλλα του καὶ σπαργάνωσε τὸ παιδί πού γέννησε σὲ λίγο ἢ γυναῖκα.

Σὰν εἶδε αὐτὴ πὺς τὸ παιδί πού γεννήθηκε ἦταν ἀγόρι, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ της καὶ δὲν ἤξερε πὺς νὰ εὐχαριστήσῃ, τὸν καλὸ ἄνθρωπο πού

τῆς ἀναψε τὴ φωτιά καὶ τὴ βόηθησε.

— Σὲ λίγο, τοῦ λέει, θάρθῃ ὁ ἄντρας μου, ὁ Διάβολος! — γιατί κι' ἐγὼ ἢ Διαβόλισσα εἶμαι — θὰ τοῦ πῶ πὺς μὲ βόηθησες κι' αὐτὸς θὰ θελήσῃ νὰ σὲ φιλοδώρησῃ. Μὰ ἐσὺ, τι κι' ἂν σοῦ πῇ νὰ μὴν τὸ παραδεχτῇς παρὰ νὰ τοῦ γυρέψῃς νὰ σοῦ δώσῃ τὸ βίος σου, καὶ σ' αὐτὸ νὰ ἐπιμένῃς καὶ θὰ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ.

Δὲν εἶχε τελειώσει αὐτὴ τὴν κουβέντα, καὶ νὰ καὶ μπαίνει λαχανιασμένος στὴ σπηλιά ὁ Διάβολος, κρατώντας μερικὰ ἄσπρα πανιά κι' ἕνα χαρτί μὲ γλυκάνισο.

— Χάλασα τὸν κόσμον, τῆς λέει, ὥς πού νὰ βρῶ αὐτὰ τὰ λίγα πανιά καὶ τὸ γλυκάνισο πὺς εἶσαι; πονᾷς ἀκόμα;

— Ἄς εἶναι καλὰ τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, εἶπε ἐκεῖνη δείχνοντας τὸν τσέλιγκα, πού ἄκουσε τὰ βογγητά μου καὶ μὲ βόηθησε τόσο πρόθυμα, ἀνάθοντάς μου φωτιά καὶ σπαργάνωνόντας μὲ τὴ φουστανέλλα του τὸ παιδί πού κανα, πού τούτῃ τὴ φορά, ἄντρα μου, εἶναι ἀγόρι, κι' ἔτσι οἱ πέντε κόρες μας ἀπόχτησαν ἀδελφὸ καὶ σὺ διάδοχο.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια της, ὁ Διάβολος πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἔτρεχε πέρα-δῶθε μέσα στὴ σπηλιά καὶ πότε χοροπηδοῦσε καὶ πότε ἔκανε τρύμπες τῇ μιᾷ ἀπάνω στὴν ἄλλη. Ὅταν βαρέθηκε, εἶπε στὸν τσέλιγκα:

— Γιὰ τὸ καλὸ πού μᾶς ἔκανες, γυρέψέ μου, τι θέλεις, γιατί ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ κάνω! εἶμαι ὁ Διάβολος!

— Νὰ μοῦ δώσῃς τὸ βίος μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ τσέλιγκας.

— Νὰ σοῦ δώσω ἕνα καντάρι χρυσάφι;

— Ὅχι, νὰ μοῦ δώσῃς τὸ βίος μου, ξανάπε ἐπιμόνα ὁ τσέλιγκας.

Τότε ὁ Διάβολος κατσούφιασε, καὶ σὰ συλλογίστηκε πολὺ, τοῦ εἶπε:

— Μεγάλον πράγμα μοῦ γύρεψες! ἐγὼ γιὰ νὰ σε φέρω στὴ θέσι πού εἶσαι, ἔχω σπάσει τὰ ποδάρια μου, ἔχω τσακίσει τὰ κέρατά μου καὶ μὲ τὸ ἰδρωτάρι πού ἔχω χύσει θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γεμίσῃ μιὰ μεγάλη χαβούζα! δὲν μπορῶ νὰ φέρω νὰ πᾶνε τόσοι κόποι μου χαμένοι! ἔχω σφιχτοδεμένη μὲ ἀλυσίδες τὴν ψυχὴ σου καὶ μαζί θὰ κάνουμε παρέα στὴν Κόλαση ἅμα ξεψυχήσῃς. Θάχουμε μάλιστα κοντὰ μας καὶ τὸ Γιούδα.

— Αἱ, καί μένε, τοῦ λέει τότε ἡ γυναῖκα του, δὸς του, τι σοῦ γύρεψε! συλλογίσου πὺς, ἂν δὲ βρισκόταν ἐδῶ νὰ μὲ βοηθήσῃ, ποὶς ξέρεί τί θὰ γινόμουναι; ἀκόρη πὺς τὸ ποδαρικό του μᾶς ἔκανε νὰ γεννηθῇ τόσο καλὰ ταγόρι μας. Δὲν πειράζει νὰ χάσῃς τὴ συντροφιά του ἀπὸ τὴν Κόλαση! ἐκεῖ ἔχεις τόσοι!

Ὁ Διάβολος κἀθηκε σταυροπόδι, συλλογίστηκε λίγο, κι' ἀφοῦ ἔβρισε τὸ κεφάλι του, τινάχτηκε ὁλόρθος κι' εἶπε στὸν τσέλιγκα:

— Χαλάλι σου ὅσο κοπίασα γιὰ σέ-να, καὶ τὸ περισσότερο νὰ τὸ χρωστᾷς

στὴ γυναῖκα μου. Σκύψε τώρα νὰ σοῦ δώσω τὸ βίος σου.

Καὶ καθὼς ἔσκυψε ὁ τσέλιγκας, τοῦ ἔδωκε ἀπὸ τὸ σῆμα τοῦ δυο χοντὰ καρφιά μακριὰ ἴσαμε ἕνα δάχτυλο, καὶ βάζοντάς τα στὴν παλάμη του, τοῦ εἶπε: — Νά, πάρε τὸ βίος σου!

Ὁ τσέλιγκας τοὺς ἀποχαιρέτισε χαρούμενος καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ σπηλιά ἑλαφρῶμενος.

Στὸ δρόμο πού πῆγαινε, καταλάβαινε τὸν ἑαυτὸ του διαφορετικὸ ἀπ' ὅ, τι τὸν ἔνοιωθε ὡς τότε, μὰ κι' ὅλα τὰλλα πράγματα πού ἔβλεπε γύρω του.

Ἀμα κοντοζύγωσε στὴ στάνη του, εἶδε ἀπὸ μακριὰ ἕνα γέρο ζήτουλα πού ἔκανε νάλλᾳξ δρόμο γιὰ νὰ μὴν ἀνταμωθοῦν. Τὸν φώναξε κοντὰ του, τοῦ ἔδωσε τὸ γρόσι πού εἶχε πάντα στὴν τσέπη του, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν πάρῃ μαζί καὶ τυρί. Ὁ ζήτουλας τᾶχους ἀκούγοντας αὐτά, τὸν εὐχαρίστησε, τοῦ εὐχρίθηκε χίλια καλὰ καὶ ἀκολουθώντας τον, εἶπε μέσα του: «ἔλα Χριστέ καὶ Παναγιά, κάποιον θάμα θάγινε! ὁ καρφωμένος νὰ μοῦ δώσῃ ἑλεημοσύνη, τοῦτο ἦταν ἀπὸ τὰγραφα!»

Ὅταν σὲ λίγο ὁ τσέλιγκας ἔφτασε στὴ στάνη του καὶ τὸν ρώτησαν ἡ γυναῖκα του κι' οἱ πιστικοὶ τοῦ ἂν ἔφερε τὰ καθούκια καὶ νὰ τὰ βάλουν στὸ νερό, — Τί σαλιγκαρολογάτε; τοὺς ἀπάντησε δὲν πῆρατε εἰδήσῃ πὺς αὐριο εἶναι Μεγάλη Λαμπρὴ; Ἐμπρός, ἀρμέξετε τὰ πρόβατα, βαράτε τὸ γάλα νὰ βγάλετε βούτυρο, πῆξετε γιαούρτι, τυριά καὶ μυζήθρες, σφάχτε ἀρνιά νὰ τὰ περάσουνε σὲ σὺς σούβλες! καὶ σὺ, κυρά μου, εἶπε στὴ γυναῖκα του — νὰ πάρῃς γάλα νὰ κάνῃς ριζόγαλο καὶ νὰ νοίξεις φύλλα νὰ φτιάσῃς τυρόπητες καὶ γαλατόπητες, νὰ γιορτάσουμε καὶ μεις σὰ χριστιανοὶ τὴ Μεγάλη Ἀνάσταση. Τώρα βρήκα τὸ βίος μου καὶ κατὰλαβε πὺς πρέπει νὰ ζῶνε οἱ ἄνθρωποι! ἔτσι θὰ περνᾶμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς μπιστικούς του, πρόσθεσε:

— Σ' ὅποιον σίτι ξέρετε πὺς ἔχουν φτώχεια, νὰ πᾶτε νὰ τοὺς δώσετε κρέας, τυρί καὶ γιαούρτι, γιὰ νὰ γιορτάσουνε καὶ κείνοι σὰ χριστιανοὶ χαρούμενα τὴ Μεγάλη Λαμπρὴ.

Ἀπὸ τότε ὁ τσέλιγκας ἔγινε σὺς μέρος του ὁ πὺς σπλαχνικὸς ἄνθρωπος, καὶ τὸ σίτι του ἦταν μέρα-νύχτα κονάκι γιὰ ὅσους πῆγαιναν ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ἔγινε βουκίνο σ' ὅλα τὰ γύρω χωριά πὺς ὁ τσέλιγκας, πού τὸν ἔβρισε ὅλοι πρὶν μὲ τὸ ὄνομα «ὁ καρφωμένος» — γιὰ τὴ μεγάλη του ταιγγουνιά — ἔγινε ὁ πὺς ψυχόπονος ἄνθρωπος, σω-στό «ψυχάρι» ὥστε τὸν ὀνομάζαν ἀπὸ τότε.

19 Ἀπριλίου

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ ἐποχές αὐτὲς εἶχαν τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά τους γιὰ τὸ σῆμα. Γιὰ τὴν ξαφνικὰ ἢ Μίνα ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν λατρεία γιὰ τὴν κατσαρόλες της, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ τῆς χρησιμοποιοῦσε μὲ κανένα τρόπο. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περάσουν δυο τρεῖς μέρες, νὰ τῆς πέσει ὁ «πυρετὸς τῆς τάξης» γιὰ νὰ ξαναρχίσει κανονικὰ ἡ λειτουργία τῆς κουζίνας.

Μέσα σὲ λίγες μέρες, ἡ μὲς Ὁφελία μεταμόρφωσε κάθε διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔβαλε σ' ὅλα αὐστηρότατη τάξη. Ἀλλὰ ἡ συνεργασία της μὲ τοὺς σκλάβους δὲν πῆγαινε διόλου καλὰ.

Μιὰ μέρα ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Σαίν-Κλάρ.

— Ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, εἶπε ἐκεῖνη, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν πηγαίνεις πολὺ συχνὰ στὴν κουζίνα, γιατί καὶ σὺ θὰ στενοχωριέσαι καὶ τὴν κυρά-Ντίνα θὰ τὴν στενοχωρῇς ἀδίκως. Ἄς τὴ νὰ κάνει τοῦ κεφαλιοῦ της.

— Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθεῖς σὲ τί χάλια βρήκα τὴν κουζίνα!

— Μπορῶ μιὰ χαρὰ νὰ τὸ φαντασθῶ!

Ὅπου νὰ γυρίσεις νὰ κοιτάξεις, βλέπεις παραπεταμένα φλιτζάνια καὶ πιατέλα. Σκουπίζουν τὰ πιάτα ἄλλοτε μὲ πολὺ τιμα τραπεζομάντηλα κι' ἄλλοτε μὲ μιὰ παλιοφούστα! Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά. Ὡς-τόσο, τὰ φαγητὰ τῆς Ντίνας εἶναι ἐκλεκτά κι' ὁ καφὲς της θαυμάσιος. Πρέπει νὰ τὴν κρίνουμε ὥστε καὶ τοὺς πολιτικούς: ὅχι κατὰ τὴν ἀξία της, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιτυχία της.

— Κι' ἡ σπατάλη;

— Κλείδωσε, τι μπορεῖς καὶ κράτα τὸ κλειδί. Δίνε λίγες-λίγες τίς προμήθειες καὶ ἀπόφευγε νὰ ρωτᾷς τί ἀπόγινε, τι μένει.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὑπηρέτες εἶναι ἀπολύτως τίμοι; Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμπιστευθεῖ σ' αὐτούς;

Ὁ Σαίν Κλάρ ἔβαλε τὰ γέλια.

— Τίμοι! Τί θὰ πῇ αὐτό, Ὁφελία! Πὺς μποροῦμε μεις νὰχοῦμε παρόμοια ἀξίωση ἀπὸ τὰ φτωχὰ αὐτὰ πλάσματα. Ποὶς ἤθελες νὰ τοὺς μάθει νὰ εἶναι τίμοι;

— Γιὰτί δὲν τοὺς ἔμαθες ἐσὺ;

— Ἐγὼ; Καὶ πὺς; Μήπως εἶμαι γεννημένος δάσκαλος καὶ παιδαγωγός; οὔτε καὶ ξέρω πὺς διδάσκαται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα σὲ μαῦρους. Κι' ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὴν τιμιότητα τοῦ Τόμ. Μοῦ φαίνεται ἀληθινὸ θαῦμα.

Τὸ βράδυ ἡ μὲς Ὁφελία, πού βρισκόταν στὴν κουζίνα, εἶδε μιὰ ψηλὴ καὶ λιγνὴ ἀραπίνια, πού ἐρχόταν ἀπ' ἔξω φορτωμένη μ' ἕνα μεγάλο πανέρι, πού τὸ κρατοῦσε σὺς κεφάλι της.

— Ἄ, Πύρα! ἤρθες ἐπιτέλους! φώναξε ἡ Ντίνα.

Ἡ Πύρα ἔφισε κάτω τὸ πανέρι της, κἀθηκε καταγῆς καὶ μουρμούρισε:

— Θέλω νὰ πεθάνω!

— Γιὰτί; ρώτησε ἡ μὲς Ὁφελία.

— Γιὰ νὰ ξενοιάσω πιά ἀπὸ τὰ βάρσανα, ἀπάντησε ἡ μαῦρη δίχως νὰ σηκώσει τὸ βλέμμα.

— Καὶ γιατί πᾶς καὶ μεθᾷς κι' ὅστερα σὲ μαστιγώνουν; ρώτησε μιὰ καμαριέρα, πού βρισκόταν κι' αὐτὴ στὴν κουζίνα.

Ἡ μαῦρη τὴν κοίταξε μὲ θλίψη.

— Ἀμα καταντήσεις καὶ σὺ στὰ χάλια μου, θὰ σὲ ἴδω, εἶπε. Θὰ ἴδεις ὅτι στηλώνεται κανεὶς ὅταν πίνει λιγάκι, γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὴν δυστυχία. Κάθε φορά πού γυρίζω ἀπὸ τὰ θελήματα, μὲ μαστιγώνουν ἀλύπητα, ἂν τύχει καὶ λείπει κάτι ἀπὸ τὰ ρέστα.

— Καλὰ σοῦ κάνουν, — εἶπε ἡ Ἰωάννα, μιὰ ἄλλη καμαριέρα. Πὺς πέρνεις τὰ λεφτὰ τοῦ ἀφεντικοῦ σου καὶ τὰ πίνεις; Αὐτὸ κάνει, ξέρετε, δεσποινίς, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὴν μὲς Ὁφελία.

— Καὶ θὰ τὸ κάνω ὥς πού νὰ πεθάνω! Πὺς μπορῶ νὰ ζήσω, ἂν δὲν πίνω νὰ ξεχνῶ τὰ βάρσανά μου;

— Εἶναι ἀνοησία αὐτὸ πού λές: νὰ κλέβεις τὰ λεφτὰ ἀπὸ τοὺς κυρίους σου γιὰ νὰ μεθᾷς καὶ νὰ ἀποκτηνώσεις! εἶπε ἡ μὲς Ὁφελία.

— Δίκιο ἔχετε, μὲς, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ τὸ κάνω, θὰ τὸ κάνω ὥς πού νὰ πεθάνω! Θέλω νὰ πεθάνω!

Τὸ δυστυχισμένον πλάσμα, πού τὰ λογικά του εἶχαν μισσαλέψει ἀπὸ τὴν δυστυχία, σηκώθηκε σιγά-σιγά κι' ἔφυγε μουρμουρίζοντας κάτι, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες τὴν περιγελοῦσαν.

Ὁ Τόμ εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴ συνομιλία κι' ἀκολούθησε τὴ γριὰ ἀραπίνια σὺς δρόμο, ὅπου ἐκεῖνη ἔφευγε, ἀναστενάζοντας κάθε τόσο. Τέλος, ἀκούμπισε τὸ πανέρι της σ' ἕνα σκαλοπάτι καὶ συγγένε τὸ παλὶ σάλι, πού σκέπαζε τοὺς ὤμους της.

— Ἄσε με νὰ πάρω ἐγὼ τὸ πανέρι σου νὰ σοῦ τὸ κουβαλήσω, τῆς εἶπε ὁ Τόμ μὲ συμπόνια.

— Γιὰτί; ἀπάντησε ἡ μαῦρη. Δὲ θέλω βοήθεια.

— Μὰ φαίνεται ἀρρωστη καὶ κουρασμένη.

— Δὲν εἶμαι ἀρρωστη.

— Ἦθελα νὰ σὲ πείσω νὰφίσεις τὸ πιστό, τῆς εἶπε ὁ Τόμ κοιτάζοντάς τη στὰ μάτια. Δὲν ξέρεις ὅτι καταστρέφεις καὶ τὸ σῶμα σου καὶ τὴν ψυχὴ σου;

— Τὸ ξέρω πὺς θὰ πᾶω στὴν κόλα-

ση καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ λές. Θὰ πᾶω στὴν κόλαση. Ἄς πᾶω μόνο μιὰ ὥρα νωρίτερα, νὰ ἡσυχάσω.

Ὁ Τόμ ἀνατρίχιασε ἀκούγοντας τὴ φωνὴ αὐτῆς ἀπελπισίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ λυπηθεῖ, φτωχὴ πλάσμα. Ἀκούσεσθε ποτέ σου νὰ λέν γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό;

— Ποὶς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός;

— Εἶναι ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας, ἀποκρίθηκε ὁ Τόμ.

— Ἀκουσε κάποτε, πού μιλοῦσαν γιὰ Θεό, γιὰ δευτέρα παρουσία καὶ γιὰ κόλαση.

— Δὲν σοῦ εἶπε κανεὶς πὺς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀγάπησε ἐμᾶς τοὺς φτωχοὺς καὶ καταφρονεμένους, καὶ πέθανε γιὰ μᾶς;

— Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' αὐτὰ ἐγὼ. Ἀπὸ τότε πού πέθανε ὁ ἄντρας μου, κανεὶς στὸν κόσμο δὲ μὲ συλλογίστηκε.

— Γιὰτί πίνεις καὶ μεθᾷς;

— Γιὰ νὰ ξεχνῶ τὰ βάρσανά μου. Ὅταν ἤρθα ἐδῶ, εἶχα ἕνα παιδάκι καὶ θαρροῦσα πὺς θὰ μοῦ τ' ἄφιναν νὰ τὸ μεγαλώσω. Ἦταν ἕνα ὁμορφο παιδάκι, ἡσυχὸ σὰν τ' ἀρνί. Δὲν ἔκλαψε ποτέ του. Ἀλλὰ ἡ κυρία μου ἀρρώστησε, καὶ κεί πού τὴν περιποιόμουν, κόλλησα καὶ γὼ τὴν ἀρρώστεια της. Τὸ γάλα μου κόπηκε καὶ τὸ παιδί μου σωνόταν. Δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνα πετσί καὶ τὰ κόκκαλα, κι' ἡ κυρία δὲν τοῦ ἀγόραζε γάλα. Ἄς φάει, τι τρῶν κι' οἱ ἄλλοι, ἔλεγε. Τὸ παιδί εἶχε γίνῃ σὰν τὴν κλωστή καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε μέρα νύχτα ἀπὸ τὴν πείνα του. Ἡ κυρία εἶπε πὺς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρει κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ πεθάνει. Δὲν μ' ἄφινε νὰ τὸχω μαζί μου τὴ νύχτα, γιατί μὲ κοῦραζε, λέει, καὶ δὲ μποροῦσα νὰ τὰ βγάλω πέρα τὴν ἡμέρα. Κοιμόμουν λοιπὸν ἐγὼ στὴν κάμαρά της κι' ἐκεῖνο μοναχό του στὴ σφιγτά. Μιὰ νύχτα φώναξε κι' ἔκλαψε τόσο πολὺ, πού ἔσκασε πιά. Ναι, πέθανε τὸ ἄμωρο. Τότε ἀρχισα κι' ἐγὼ νὰ πίνω καὶ θὰ πίνω, θὰ πίνω, κι' ἄς πᾶω στὴν κόλαση. Ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι ἀπὸ τώρα εἶμαι στὴν κόλαση.

— Φτωχὴ πλάσμα! εἶπε ὁ Τόμ. Δὲν ξέρεις ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ σὲ βοηθήσει, θὰ σὲ πάρει μαζί του στὸν οὐρανὸ κι' ἐκεῖ θὰ βρεῖς τὴν ἀνάπαυσή σου;

— Στὸν οὐρανὸ! Πηγαίνουν οἱ μαῦροι στὸν οὐρανὸ, ὅπου εἶναι ὅλα τ' ἀφεντικά; Οἱ μαῦροι πηγαίνουν στὴν κόλαση. Καλύτερα νὰ πᾶω ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τ' ἀφεντικά μου. Νὰ μ' ἀφίσουν ἡσυχὴ τουλάχιστο.

Κι' ἔβαλε πάλι τὸ πανέρι σὺς κεφάλι της κι' ἀπομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας. Ὁ Τόμ γύρισε λυπημένος σὺς σῆμα. Καθὼς μῆκε στὴν αὐλή, ἀπάντησε τὴν Εὐᾶ, μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα σὺς κεφάλι, δὴλ χαρὰ.

— Ἄ, νὰ ὁ Τόμ! φώναξε. Ὁ μπα-

μπάς λείει ότι μπορείς να πάρεις τ' αλογάκια και να με βγάλεις λίγο περίπατο με τ' αμαξάκι μου... 'Αλλά, τί έχεις, Τόμ, και φαίνεσαι τόσο λυπημένος; — Είμαι λυπημένος, μίς Εύα, αλλά θα έτοιμάσω άμέσως τ' αμαξάκι σας.

— Δε θέλω τ' αμαξάκι, απάντησε σοβαρά η ευαίσθητη κόρη. Θέλω να μου πεις τί έχεις, Τόμ.

Τότε ο Τόμ της διηγήθηκε απλά απλά την ιστορία της δυστυχισμένης Πύρας. 'Η Εύα δεν άπόρησε για δλ' αυτά, ούτ' έκλαψε, όπως θάκανε έν' άλλο παιδί. Τά μαγουλάκια της όμως χλώμιασαν, τά ματάκια της βούρκωσαν και σταυρώνοντας τά χέρια της στο στήθος, άφισ' έναν βαθύτατο άναστεναγμό.

— Περιττό να ζέψεις τ' άλογα, Τόμ. Δέν μου κάνει καρδιά πιά για περίπατο.

— Γιατί, μίς Εύα;

— Αυτά με πικραίνουν, Τόμ. Με πικραίνουν πολύ. Δέν έχω όρεξη για περίπατο.

Και γύρισε πάλι στο σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Νέα πειράματα της μίς 'Οφελίας

'Υστερ' από λίγες μέρες, μιιά άλλη γυναίκα ήρθε στην κουζίνα, άντι για τη γριά Πύρα. 'Η μίς 'Οφελία ήταν πάλι στην κουζίνα.

— Χριστός και Παναγιά! Τί νάπαθε άραγε η Πύρα; ρώτησε η Ντίνα.

— 'Η Πύρα δε θά ξαναρθεί, απάντησε η γυναίκα με μυστηριώδες ύφος.

— Γιατί; Μήπως πέθανε ή κακομοίρα;

— Ούτε και μετς δέν ξέρουμε. Είναι στο υπόγειο, απάντησε η ξένη, ρίχνοντας μιιά ματιά στη μίς 'Οφελία.

'Αφού μέτρησαν τά φωμάκια, η Ντίνα πήρε από πίσω τη γυναίκα ως την πόρτα.

— Πές μου, τί έπαθε η Πύρα; της είπε.

— Νά στο πω, αλλά μιλιιά σέ κανέναν! 'Η Πύρα ξαναμέησε, και τότε τη μεταστύσαν και την έρριξαν στο υπόγειο και την άφισαν όλη την ήμέρα. Τό βράδυ τούς άκουσα πού έλεγαν ότι άρχισαν να την τριγυρίζουν οι μύγες κι' ότι είχε πεθάνει.

'Η Ντίνα σήκωσε τά χέρια της προς τόν ούρανό. Καθώς γύρισε όμως, είδε από πίσω της τη μικρή Εύα, με τά μάτια γουρλωμένα από τη φρίκη, ένω τά μάγουλά της και τά χείλια της είχαν άσπρίσει σαν τό πανί.

— Παναγία μου! φώναξε. 'Η μίς Εύα θά λιγοθυμήσει! Γιατί τ' άφίνουν τό παιδί κι' άκούει τέτοιες ιστορίες! Νά τό μάθει έμπαιμπάς της θά χαλάσει τόν κόσμο.

— Δε θά λιγοθυμήσω, Ντίνα, είπε σταθερά η μικρή. Γιατί να μη μπορώ ν' άκούσω αυτά πού υπόφερε ή κακομοίρα;

('Ακολουθεί)

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Πήρε μιάν άνάσα βαθιά κι' είπε:

— Τό ξέρετε, φίλοι μου, πώς ή γυμναστική αυτή πού μου επιβάλλετε δέν ταιριάζει καθόλου στις συνήθειές μου;

— Ούφ! έκανε, όταν τελοςπάντων έφθασε στην μπροστική καμπίνα, όπου οι μαθητές του τόν περίμεναν μ' άνυπομονησία. Σας είπα, παιδιά μου, ότι δέν είμαι καθόλου κατάλληλος για τη γυμναστική αυτή πού μου επιβάλλετε;

— Έννοια σας, κύριε, και δε θά σας βάλουμε να κάνετε μανούβρες επάνω στο μπαλόνι, είπε ο Γαβριήλ. Τό μόνο πού ζητούμε από σας είναι να έπικαλεσθή-

καιώματά σας επάνω μας. Μά για την ώρα σας παρακαλώ να παραιτηθήτε και να υπακούετε σέ μένα, για τό κοινί μας συμφέρο. Δέν μπορεί να υπάρχουν δυό άρχηγοί έδω μέσα.

— Βέβαια, βέβαια, συμφώνησε κι' ο υποκελευστής μας τού γλυκού νερού, πού ξανάρχισε να αισθάνεται τις συνέπειες της έναερίου ναυτίας, πού έμοιαζε ή εύλογη μένη με τη θαλασσινή. Τό μόνο πού ζητώ από σένα ως κυβερνήτη, είναι να κατορθώσης ν' άνακτήσης τ' αερόπλοιο τη σταθερότητά του. Τοότο τό κούνημα με ζαλλίζει σέ τέτοις σημεία, πού δε θά μπόρσω να σου φανώ χρήσιμος σέ τίποτε όσο αυτό θά διαρκή.

Χωρίς ν' απαντήση, ο Γαβριήλ μπήκε στην καμπίνα τού πιλότου. Έχοντας πραγματική ιδιοφυία για τη μηχανική, είχε κατορθώσει τις προηγούμενες ήμέρες να μνηθί όπωςδήςποτε στα μυστήρια της κυβέρνησης τού αερόπλοιου. Μά τί μπορούσε να καταφέρη μ' ένα πλήρωμα πού αποτελείτο όλο-όλο από ένα βοηθό τελείως άνίκανο για κάθε τί, και από ένα άκόμη άγοράκι, πού δέν είχε ιδέα για τίποτα; Δέν τού ήταν δυνατό να βάλη σέ κίνηση τούς δυό μεγάλους προωστικούς έλικες. 'Η άρμοδιότης του δέν έφθανε ως εκεί κι' έπειτα δέν θά ήταν σέ θέση να κανονίση και να παρακολουθή την ταχύτητά τους και τη λειτουργία τους.

Όχι, τό καλύτερο πού είχε να κάνει ήταν να μείνη πιλότος, τιμονιέρης. 'Ο χειρισμός τού πηδαλίου της διεύθυνσης και τού βάθους τού έδιναν άρκετή άπασχόληση, ώστε να μη χρειάζεται κι' άλλη. Και δέν άργησε ν' άντιληφθή ότι ή ύψηλή θέση πού είχε αναλάβει, δέν ήταν μόνο για φιγούρα. Γιατί για να κρατήση τό «Δίμπερτυ» στην αυτή διεύθυνση με τόν άνεμο, άφού πρώτα προσπάθησε να τ' άνεβάση πάνω από τά σύννεφα, είδε κι' έπαθε ο μικρούλης Γαβριήλ. 'Ο 'Υδόν, πού τόν είχε φωνάξει για να τόν βοηθήση, τά κατάφερνε εύτυχώς άρκετά καλά. Μά και τών δυό οι προσπάθειες περιορίζονταν ως αυτομόναχα, και μ' όλο πού ο άνεμος δέν κουνούσε πιά τόσο δυνατά τ' αερόπλοιο, εξακολουθούσε όμως να τό σπρώχνη εμπρός του.

— Πού πηγαίνουμε; ρωτιόταν ο κ. 'Αχιλλέας 'Αντρεϊμένος.

'Η πυξίδα άπαντούσε: «Προς τό βο-

«— Πού πηγαίνουμε; ρωτιόταν ο κ. 'Αντρεϊμένος.»
(Σελ. 234 στ. γ')

ριά», κι' ο διαβήτης διαβεβαίωσε τά ίδια. Κι' ο άτυχής άνθρωπος κλαιγόταν.

— Στο βοριά; Τί διάβολο έχω έχω να κάνω στο βοριά; Τί νταραβέρι έχω με τόν Πόλο έχω; Δέν στοιχημάτισα ποτέ μου να πάω στον Πόλο πεζή, καθάλα ή με τό μπαλόνι. 'Αν τό πηδαλιούχομένο τούτο ήταν πραγματικά πηδαλιούχομένο, θάπρεπε να στρίψουμε τό πηδάλιό του προς τό νοτιά και να γυρίσουμε όσο τό δυνατό ταχύτερα προς τη διεύθυνση αυτή. Μά δέν είναι κι' αυτό παρά ένα κοινό παλιομπαλόνι. 'Ως πού θά μάς παρασύρη ο άνεμος; 'Ως πότε θά εξακολουθήσω έχω να είμαι στις διαταγές τών μαθητών μου; 'Ολ' αυτά θά έχουν άσχημο τέλος, συμπέρανε ο κ. 'Αντρεϊμένος. Και ή κάτω λάθος, ή τό τέλος αυτό δέν θ' άργήση πολύ ναρθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Μιά άρκούδα πεινούσε

'Αφού εξέτασε καλά την κατάσταση, στην οποία βρίσκονταν μετά την εξαφάνιση τού «Δίμπερτυ» και την άπώλεια τού πληρώματός του, ο κ. Τσέφ Στέφενσον σκέφθηκε ότι τό καλύτερο πού είχαν να κάνουν, κι' αυτός κι' ο Φονδιέλλ κι' οι μικροί 'Αγγλοι, ήταν να γυρίσουν πίσω στον όρομο της 'Ανεξαρτησίας.

— Θά μου πητε: Μήπως έχουμε να περιμένουμε κι' εκεί καμμιιά βοήθεια από πουμενά; είπε στο Φονδιέλλ, Πιθανόν. Μά εκεί θά μπόρσουμε ν' άνθέξουμε λίγο περισσότερο καιρό, ένω έδω πού βρίσκόμαστε...

— Ναί, είπε ο Γάλλος, τό κρύο, ή πείνα, τ' άγρια θηρία...

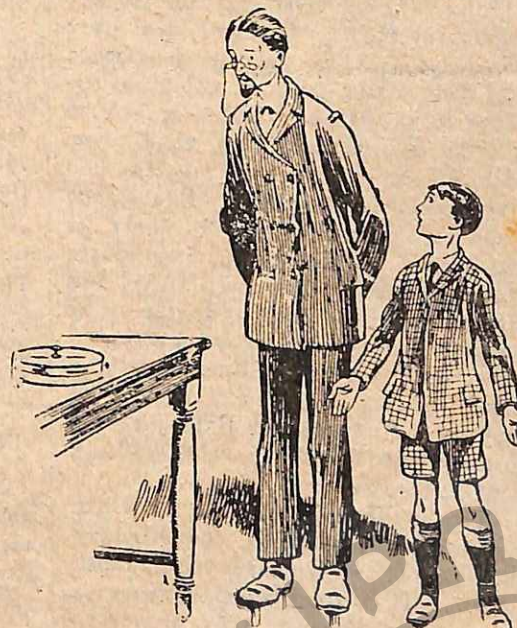
Τό έλικητρο μπορούσε άκόμη να χρησιμοποιηθή για μερικές διαδρομές, ώπου να εξαντληθούν οι μπαταρίες του. Μ' εϋλάβεια οι δυό άνδρες απέδωκαν τις τελευταίες τιμές στο νεκρό τού μόνου μέλους τού πληρώματος, πού είχαν κατορθώσει ν' άνακαλύψουν. Για να προφυλάξουν τό πτώμα από τά δόντια τών άγρίων θηρίων, τό σκέπασαν από πάνω με κομμάτια βράχων. Τά σώριασαν έτσι ώστε σχηματίσουν ένα τύμβο, κι' από πάνω έβαλαν έναν άπλό ξύλινο σταυρό, όπου ήταν χαραγμένο τ' όνομα τού θύματος κι' ή ήμερομηνία τού δυστυχήματος.

'Αφίνοντας τόν τάφο αυτόν πίσω τους, είχαν τουλάχιστο την παρηγοριά να συλλογίζονται, ότι τά 'Ηγριά πού τριγύριζαν ένα γύρο, δέν θά μπορούσαν να συλήσουν τό πτώμα τού δυστυχισμένου συντρόφου τους.

'Ακολουθώντας τά 'Ιχνη πού είχε χαράξει τό έλικητρο στο χιόνι κατά τη χθεσινή του διαδρομή, οι τέσσερις ταξιδιώτες κατορθώσαν να φθάσουν γρήγορα στην κοιλάδα, όπου ο κ. Στέφενσον είχε σκοτώσει τό βούδαλο. Μά τό χιόνι είχε πέ-

σει κι' εκεί άφθονο. Είχε εξαφανισθεί πιά ή χλοερή όαση, πού ξεκούραζε τά μάτια τά έρεθισμένα από την άντανάκλαση τών πάγων. 'Οπως κι' αν είχαν όμως τά πράγματα, έπρεπε όπωςδήςπο- ν' άρκεσθούν σ' αυτό τό καταφύγιο πού βρήκαν, και τό πρώτο πράγμα πού έκαναν μόλις κατέβηκαν στην κοιλάδα οι δυό άνδρες και τά παιδιά, ήταν να έτοιμάσουν άμέσως μιιά καλύβα από πάγους και χιόνι, κατά τό υπόδειγμα τών «'Ιγκλοσ» τών 'Εσκιμώων.

'Η έργασία αυτή δέν χρειάστηκε παρά λίγες ώρες μόνο να τελειώση, γιατί τίποτα δέν ήταν εύκολώτερο παρά να κόδη κανείς με τό μαχαίρι όγκους από εύθραυστο χιόνι και να τούς τοποθετή, τόν ένα πάνω στον άλλο. 'Αρχιτέ-

«Δέν μπορεί να υπάρχουν δυό άσχημοί έδω μέσα...» (Σελ. 234, στ. γ')

κτονας επιτήδειος ο 'Αμερικανός, είχε μελετήσει τις μεθόδους τών 'Ιθαγενών, και τό «'Ιγκλοσ» του δέν ήταν κατά τίποτε καλύτερο, όσον άφορά τη στερεότητα και τό «κομפור», από τις κατοικίες τών 'Εσκιμώων.

«Κομפור» έντελώς σχετικό, αυτό έννοείται. Γιατί τό κτίριο στο σύνολό του έμοιαζε με μιιά από τις καλύβες εκείνες πού χτίζουν οι κάστορες. 'Εμπαινε κανείς μέσα σ' αυτό από ένα μακρό και στενότατο διάδρομο, στον όποιον ήταν άναγκασμένος να προχωρή, περπατώντας με τά τέσσερα. Ένα κομμάτι πάγου έφτανε για να κλείση τό άνοιγμα τού διαδρόμου. Τό έσωτερικό τού 'Ιγκλοσ ήταν ολολωτό. 'Ο κ. Στέφενσον, πού ήταν ό ψηλότερος άπ' όλους, μόλις μπορούσε να σταθή όρθός, και μέσα στην καλύβα όλο τόν χώρο σχεδόν έπαινε ένα πρόχειρο ντιόνι, καμωμένο από συμπιεσμένο χιόνι. 'Επειδή τό μεγαλύτερο τμήμα

της καλύβας ήταν σκαμμένο σ' άρκετό βάθος μέσα στο έδαφος, δέν έκανε σχεδόν καθόλου κρύο στο έσωτερικό της. 'Αλλωστε επάνω στο ντιόνι είχαν στρωθεί έλικες οι κουβέρτες, όσες βρίσκονταν μέσα στο έλικητρο, καθώς και τό δέρμα τού βουδαλού, κι' αν οι κάτοικοι τού 'Ιγκλοσ τύχαινε να αισθανθούν ψύχρα, δέν είχαν παρά ν' άνάψουν την ήλεκτρική σομπίτσα για να μετριάσουν τό κρύο. 'Όσο για τόν άέρα, αυτός άνανεωνόταν τακτικά από ένα μικρό φεγγίτη, πού είχε άνοιχθεί κοντά στην κορυφή τού θόλου.

'Αν δέν ήταν τόσο άμφίβολη ή τύχη τους, αν δέν βρίσκονταν σέ άγωνία για την όλη 'Ηγρία, της Νταίσης, της Κλάριτς τών μικρών Ντεντεβίς και τού κ. 'Αντρεϊμένου, οι μικροί 'Αγγλοι θά ήταν ένθουσιασμένοι από την εγκατάστασή τους, πού όσο πρωτογενής κι' αν ήταν, βρισκόταν πάντως σέ άσυγκρίτως άνώτερο σημείο από τό καταφύγιό τους στον όγκόπαγο. Και δέν θά τούς ήταν διόλου δυσάρεστο να ζήσουν μερικές ήμέρες σαν 'Εσκιμώοι μέσα στην παγωμένη αυτή έρημο της Γροιλανδικής άκτής, πού τόσοι λίγοι 'Ευρωπαίοι είχαν έπισκεφθεί πριν άπ' αυτούς. Τό χοντρό κυνήγι, χωρίς να είναι άφθονο, δέν φαινόταν όμως να σπανίση εξαίρετικά, και ως προς αυτό τό ζήτημα, οι φίλοι μας δέν την είχαν και τόσο άσχημα.

'Ο 'Αμερικανός είχε την καραμπίνα του και τά αυτόματα πιστόλια του. 'Ο Φονδιέλλ είχε τό τουφέκι τού δυστυχισμένου τηλεγραφητή, πού τό είχε βρει κοντά στο πτώμα του. Τά πολεμοφόδια δέν έλειπαν και χωρία από την προμήθεια πού είχαν σέ κρέας βουδαλού και την όποια μπορούσαν να διπλασιάσουν στο πρώτο κυνήγι τους, είχαν άκόμη και τά τρόφιμα πού βρίσκονταν στο έλικητρο: καπνιστό κρέας, κονσέρβες διάφορες, ζάχαρι, τσάι, γαλέτες, καθώς και τά δυό καμινέτα, τό ένα ήλεκτρικό και τ' άλλο με οινόπνευμα. 'Η άλληθια είναι πώς έπρεπε να είναι πολύ φειδωλοί στη χρησιμοποίησή τους, γιατί τό ήλεκτρικό καμινέτο θά γινόταν τελείως άχρηστο μόλις σώνονταν οι μπαταρίες τού έλικητρο, και τό λίγο στερεοποιημένο οινόπνευμα θά τελείωνε γρήγορα κι' αυτό.

'Η έλλειψη αυτή καύσιμης ύλης στενοχωρούσε περισσότερο από κάθε τι άλλο τόν κ. Στέφενσον. 'Εάν οι ναυαγοί βρίσκονταν στην άνάγκη να περάσουν τόν χειμώνα τους σ' αυτό τό μέρος, πώς θά μπορούσαν ν' άντεπεξέλθουν στο κρύο και στο σκοτάδι, μη έχοντας κανένα άπαλύτως μέσο για να ζεσταθούν και να φωτισθούν; Μερικές ήμέρες μπορούσαν άκόμη να περάσουν. Μά ύστερα;

Μιά ιδέα πέρασε άπ' τό μυαλό τού 'Αμερικανού και τού έδωσε λίγο θάρρος.

Δέν θάβγαине μονάχα γιά νά κυνηγήση βουβάλους. Θά πήγαινε επίσης νά κυνηγήση φώκιες και θαλάσσιους ἐλέφαντες. Τό κρέας τῶν ἀμφιβίων αὐτῶν εἶναι ἀπαίσιον στή γεύση, μ' ἀπὸ τὸ ζύγκι τους βγαίνει ἕνα λάδι, πού καίει λαμπρά. Ἄν μποροῦσαν νά σκοτώσουν μερικά, θά ἔκαναν ὅπως τόσοι πρὶν ἀπ' αὐτούς, θά θερμαίνονταν και θά φωτίζονταν μὲ τὸ λάδι τῆς φώκιας.

Ὁ κ. Τζέφ Στέφενσον ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δραστήριους αὐτοὺς ἀνθρώπους πού δὲν μποροῦν νά καθήσουν ἀπρακτοὶ ὅταν ἔχουν ἕνα σχέδιο στὸ νοῦ τους. Πῆρε τὸν Κιντ μαζί του, ἀνέβηκε ξανά στὸ ἔλκηθρο και ξεκίνησε πρὸς ἀνεύρεση φώκιας, μόλις τελείωσε ἡ ἐγκατάστασή τους στήν καλύβα. Δὲν θά χρειάζονταν ἴσως νά πάη μακριά. Δὲν εἶχε παρὰ νά κατέβη ὡς τὴν παραλία. Μ' αὐτὸ πού συνάντησε στήν παραλία δὲν ἦταν οὔτε φώκια οὔτε θαλάσσιος ἐλέφαντας. Ἦταν μιά μεγάλη ἀσπρη ἀρκούδα!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΗ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΠΟΡΟΥΜΕ νά ποῦμε πῶς ἡ Ἀνοιξη ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Πάσχα. Πάντα, τὸ Πάσχα μας γιορτάζεται τὴν Ἀνοιξη, και τὸ πιδ πρῶτο μὲ και τὸ πιδ ὅψμο. Κι' ἔχουν μιά στενὴ σχέση, μιά μεγάλη δμοσύνη οἱ δύο γιορτές, ἡ γιορτὴ τῆς Φύσης κι' ἡ γιορτὴ τῆς Θρησκείας: Εἶναι «Ἀνάσταση» κι' οἱ δύο. Στὴ μιά, ἀνασταίνεται ὁ Χριστός: στήν ἄλλη, ἀνασταίνεται ἡ Περσεφόνη. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλληνες φαντάστηκαν αὐτὸ τὸ μῦθο, αὐτὴ τὴν προσωποποίηση: Ἡ Περσεφόνη ἦταν ἡ ὥραια κόρη τῆς Δήμητρας, τῆς θεᾶς τῆς γῆς. Ὁ Πλούτωνας ἡ δ' Ἄδης, ὁ ὑποχθόνιος θεός, τὴν ἀγάπησε και τὴν πήρε, γυναῖκα του και βασίλισσα, στὸ σκοτεινὸ βασίλειό του Σά νά λέγαμε, ἡ Περσεφόνη πέθανε... Ἀλλὰ τόσο ἔκλαψε ἡ Δήμητρα και τόσο παρακάλεσε τοὺς θεοὺς νά τῆς ἐπιστρέψουν τὴν ἀγαπημένη της κόρη, ὥστε ὁ Δίας τὴν λυπήθηκε, μεσίτεψε στὸν ἀδελφὸ του τὸν Πλούτωνα και κλείσθηκε μιά συμφωνία: Μόνον τὸ μισὸ χρόνον ἡ Περσεφόνη θάμνε καὶ-κάτω μαζί του. Τὸν ἄλλο μισὸ θ' ἀνέβαινε πάλι στὴ γῆ και θάμνε μὲ τὴ μητέρα της. Καὶ κάθε φορὰ πού ἀνέβαινε, πού ξαναγύριζε ἡ Περσεφόνη, ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς μητέρας Δήμητρας γέμιζε τὴ γῆ μὲ πρασιναδά και μὲ λουλούδια, τὴ μεταμόρφωνε. Ἡ ἀνάσταση τῆς Περσεφόνης ἔφερνε κάθε χρόνο τὴν ἀνοιξη. Τώρα τὴ φέρνει ἡ ἀ-

νάσταση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλληνες, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, γιόρταζαν τὰ Ἑλευσίνια Μυστήρια, πού ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Δήμητρας και τῆς Περσεφόνης. Ἐμεῖς γιορτάζουμε τὸ Πάσχα.

Οἱ δύο γιορτές εἶναι τόσο στενά δεμένες στὴ μνήμη μου, πού εἶναι ἀδύνατον νά θυμηθῶ τὴ μιά χωρὶς τὴν ἄλλη: Ἀνοιξη και Πάσχα! Ὅταν, μετὰ τὸ μακρὸ χειμῶνα, μὲ τὰ κρύα του, τῆς βροχῆς του, τὰ χιόνια του και τῆς κλεισούρας του, ἀνέβηκαν οἱ πρῶτες ζεστὲς και φωτεινὲς ἡμέρες: ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὸ μακρινὸ τους ταξίδι τὰ πρῶτα χελιδόνια κι' ἀρχίζαν νά ξαναχτίζουν τῆς χαλασμένης φωλιᾶς: ὅταν στὸν κήπο ἀνοιγαν, δειλά-δειλά ἀκόμα, τὰ πρῶτα μωσχόδολα λουλούδια,—ἔλεγα μὲ χαρὰ: «Ἐρχεται τὸ Πάσχα! Ὅα πηγαίνω πάλι μὲ τὸν πατέρα στήν ἐξοχικὴ ἐκκλησιά. Καὶ μετὰ τὴν λειτουργία, θά κάνουμε ἕνα ὥρατο περίπατο στοὺς κήπους, πού θάμναι ἀνθιμνέοι καὶ θά μωσχόδολοῦν...» Αὐτὸ γινόταν πραγματικῶς ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Ὡς τότε, πήγαινα μὲ τὴ μητέρα μου στήν ἐκκλησία τῆς χώρας. Ἐκανε κρύο ἀκόμη κι' ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε νά μὲ παίρνῃ στήν ἐξοχικὴ, ὅπου αὐτοὶ πήγαινε σχεδὸν ὁλοχρονίς. Ἀλλ' ἄμα ἔμπαινε καλὰ ἡ ἀνοιξη, ἀρχίζε νά μὲ παίρνῃ. Καὶ τὴν πρώτη φορὰ πού πήγαινα μαζί του στήν Ἐπισκοπικὴν,—ἔτσι λεγόταν ἡ ἐξοχικὴ ἐκκλησιά, πότε ἦταν ἡ Κυριακὴ τῶν Βαῖων, πότε ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμά, και πότε ἡ ἴδια ἡ μεγάλη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα...

Ἦστερα ἐξακολουθοῦσαμε: τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, τὴν Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ, τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος... Τί ὥραια εὐαγγέλια, τί ὥραια τροπάρια πού ἄκουγα στήν ὁλόνοιχη ἐκκλησιά, ὅπου ἡ εὐωδιά τῶν ἀνοιξιάτικων λουλουδιῶν ἀνακτευσόταν μὲ τοῦ λιβανίου και τοῦ καμένου κεριοῦ!... Θυμάμαι ἀκόμα, στὸ «Ἐξαίρετως τῆς Παναγίας», ἐκεῖνο τὸ θαύμα: «Μαγδαληνὴ Μχρία τοῦ τάφου προσελθοῦσα, και τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα ὡς κηπουρὸν ἠρώτα...» Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, καθὼς ἔφελνε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ καλλίφωνος ψάλτης, ἔβλεπα τοὺς πράσινους κι' ἀνθοστόλιστους κήπους. Καὶ μοῦ φαινόταν πῶς σὲ κάποιον ἐκεῖ ἦταν κι' ὁ τάφος τοῦ θαύματος, και πῶς ὕστερα πού θά βγαίναμε περίπατο, καθόλου ἀπίθανο νάπαντούσαμε τὸν ἀναστήμενον Χριστὸ και νά τὸν παίρναμε και μεις, σάν τὴ Μαρία, γιά κηπουρό...

Προχτὲς κατὰ τύχη μοῦ ἔστειλαν ἕνα εἰκονογραφημένο δελτάριο ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, πού παρίστανε ἴσα-ἴσα τὴν ἐκκλησιὰ αὐτὴ τῆς Ἐπισκοπικῆς. Ἀ, μὲ πόση συγκίνηση τὴν ἀντίκρισα, και πόσες μοῦ ἔφερε ἀναμνήσεις!... Μοῦ φάνηκε πῶς ξανάγινα παιδί και πῶς πήγαινα, κρατώντας τὸν πατέρα μου ἀπὸ

τὸ χέρι, νά μῶ γιά νάκούσω τὴ λειτουργία. Ἡ πῶς ἔβγαίνα ὕστερα μαζί του, περνοῦσα τὴ γέφυρα πάνω ἀπ' τὸ ποταμάκι, πού σ' ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ σημεῖο χύνεται στὴ θάλασσα, προχωροῦσα, προχωροῦσα ἀκόμα στήν παραλία, κι' ἀπ' ἐκεῖ ἔστριβα τὸ μεγάλο δρόμο πού ὀδηγοῦσε στοὺς κήπους... Ἦταν ἀνοιξη, κι' ἦταν Πάσχα. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθισμένους θάμνους, ἀπ' αὐτὰ τὰ νησισμένα δέντρα εἶχαν κόψει τριαντάφυλλα, κρίνους, βάλια, κλαδιά δάφνης κι' ἐλιάς, γιά νά στολίσουν τὴν ἐκκλησία, τὸν ἐπιτάφιο και τὸ εἰκόνημα τῆς Ἀνάστασης. Ἡ μιά γιορτὴ στολίζε και δόξαζε τὴν ἄλλη. Κι' οἱ δύο μαζί ἔκαναν σὰ μιά, τόσο μεγάλη, τόσο χαρούμενη, ὅσο καμμιά ἀπ' ὅσες γιορτάζουμε στὸ χρόνο.

Αὐὸ ἀναστάσεις μαζί. Καὶ μπορούμε νά ποῦμε πῶς ἡ μιά συμβολίζει τὴν ἄλλη. Μποροῦμε νά ποῦμε πῶς οὐρανὸς και γῆ στολίζονται μὲ τὰ λαμπρότερὰ τους χρώματα γιά νά γιορτάσουν τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Θυμηθῆτε πῶς ὁ Ποιητὴς περιγράφει τὴν ἀνοιξιάτικὴ αὐγὴ τοῦ Πάσχα:

Καθαρότατον ἥλιο προμνηνοῦσε
Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι,
Σύννεφο, καταχνιά δὲν ἀπερνοῦσε
Τοῦρανοῦ σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ μέρη.
Κι' ἀπὸ κει κινημένο, ἀργοφυσῶσε
Τόσο γλυκὰ στὸ πρόσωπο τὸ ἀέρι,
Ποῦ λὲς και λέει μέσ' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα:
«Γλυκεῖα ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μαυρίλα!»

Αὐτὸν τὸ θάνατο ἐπάτησε ὁ Χριστὸς πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν τάφο, φέροντας τὴν αἰώνια ζωὴ. Αὐτὸν τὸν θάνατο ἐνίκησε κι' ἡ Περσεφόνη, πού ἀνέβηκε ἀπ' τὸν Ἄδη, φέροντας τὴν ἀνοιξη...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Αὐτὸ τὸ παιδάκι ἔχασε τὴ μαμμὰ του. Μήπως τὴ βλέπετε;

ΦΩΤ. ΜΑΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΑΛΙΟΒΑΡΚΑ

Ἦμουν κι' ἐγὼ νυφούλα μιά
τοῦ καπετάνιου μου κρυφὸ κα-
περῆφανα πετοῦσα στὰ νερά,
ταξίδευα νυχτιὲς μὲ τὸ φεγγάρι.

Στὴν πλώρη ξαπλωτά, μὲ τραγου-
ναυτόπουλα: και μύριοι ἀσπροι
περῆφανα τριγύρω μου πετοῦ-
για νά ἀρπάξουνε κανένα ψάρι!

Σὲ μαγικὲς ἀκρογιαλιὲς ταξίδευα
μὲ τὸ βοριά και μὲ τὸ μαῖστράλι,
ποτέ μου τὰ καρέβια δὲν ἔζη-
οὔτε φοβήθηκα ποτέ μου ἀνε-
μωσάλι.

Τώρα στὸν ἄμμο ἀπάνω μὲ πε-
ωστόσο τὸ κουφάρι μου νάλυωσα,
τὰ κύματα τότες θά νά μὲ κλά-
κι' ὁ ἄμμος τὰ κομμάτια μου θά
παρὰψω.

Ἀερονάυτης

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΚΡΟΥΜ

Α'.

Ὁ μικρὸς γκρούμ εἶναι λυπη-
μένος: ὁ μικρὸς γκρούμ εἶναι πολ-
λὺ λυπημένος κι' ἕνα δάκρυ τρέ-
μει στὴν ἄκρη τῶν βλεφάρων του.
Θά πῆτε, τί λύπη μπορεῖ νά
αἰστανθῇ ἕνα τόσο δά προματά-
κι, ἕνα καραγκιοζάκι πρᾶσινο και
χρυσό, τόσο ἀστεῖο μ' ἐκεῖνο τὸ
κουκάκι, πού ἔχει πάνω στήν κορ-
φὴ τοῦ κεφαλιοῦ και πού θά ἔ-
πεφτε στὸ παραμικρὸ κίνημα, ἂν
δὲν ἦταν ἐκεῖνο τὰ λάστιχο, πού
τὸ συγκρατεῖ κάτω ἀπ' τὸ σαγῶ-
νι;... Κι' ὅμως, μὴ γελᾶτε, ὁ μι-
κρὸς γκρούμ ἔχει μιά ἱστορία, μιά
πολύ θλιβερὴ ἱστορία, γιὰ τὴν
νὰ τὸ ξέρετε— και τὰ πιδ μι-
κρὰ παραμᾶτια ἔχουν μιά ἱστο-
ρία. Γι' αὐτὸ κι' ὁ μικρὸς γκρούμ
ἔχει τὴ δική του.

Κόποτε— δὲν πάει πολλὲς και-
ρὸς— ὁ μικρὸς γκρούμ ἦταν ἕνα
παιδί σάν ὅλα τὰ παιδιά, κι' εἶ-
χε ἕνα ἄσπρο κρεβατάκι και μιά
ἀσπρη μαμμὰ. Καὶ τότε ἦταν εὐ-
τυχισμένος, ὡ, πόσο εὐτυχισμέ-
νος ἦταν ὁ μικρὸς γκρούμ! Εἶ-
χε κι' ἕνα Ζοζό, ἕνα ὀμορφο μί-
κρὸ σκυλάκι, σύντροφο σὰ παι-
χνίδια του, κι' ἦταν τόσο χαρού-
μενος ὅταν γύριζε ἀπ' τὸ σχολεῖο
και τὸν ἐβρίσκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρ-
τα νά τοῦ κουνᾷ τὴν οὐρά του.

Μὰ πόσο πιδ χαρούμενος ἦταν
ὁ μικρὸς γκρούμ, ὅταν πιδ ἀργὰ
τὸ βράδυ ἄφινε ἡ μαμμὰ τὴν ἄ-
χαιρη στὴν ἐστὴ ἀγκαλιά της
και τὸν γέμιζε φιλιὰ και χάδια.
Πρέπει νά ξέρετε πῶς ἡ μαμμὰ
ὅλο ἔραβε: ἂν δὲν ἔραβε τόσο

πολύ, δὲ θά εἶχε ὁ μικρὸς γκρούμ
οὔτε ζεστὲς σοῦπες, οὔτε ζεστὰ
ροῦχα. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε,
ὄχι, ἡ μαμμὰ: γι' αὐτὸ ὅλο ἔρα-
βε, ὅλο ἔραβε και δὲν ἄφινε τὴ
βελόνα παρὰ μόνον σάν τοῦ ἐτοι-
μαζε κάτι ἡ τὸν ἐπαιρνε στήν
ἀγκαλιά της.

Μὰ μιά μέρα, ἡ μαμμὰ δὲν ἐ-
σκηώθηκε πρὸς νά πάρει τὴν βε-
λόνα. Εἶχε δυνατὸ βῆμα κι' ἔ-
καιγε, ὡ, πόσο ἔκαιγε, κι' ἦταν
τόσο ἀδύνατη/ἡ φωνὴ της και
ἔξα ὅτ' αἰχίλ της, κι' ἦταν τό-
σο λυπημένος κι' ὁ μικρὸς γκρούμ!

Καὶ μιά ἄλλη μέρα πού ἔβρε-
χε κι' ἦταν ὅλος ὁ δρόμος στρω-
μένος ἀπὸ μιά γροῖζα λάσπη, μέ-
σα σ' ἕν' ἄσπρο φέρετρο, πιδ
ἀσπρη ἀπ' ὅλες τῆς φορὲς, ἡ
μαμμὰ ξεκίνησε γιά ἕνα ταξίδι
δίχως γυρισμό! Τὴ συνόδευσε
ὡς κάπου κι' ὁ μικρὸς γκρούμ,
μὰ δὲ θυμᾶται τίποτ' ἄλλο ἀπὸ
ἕνα μακρὸ κουραστικὸ δρόμο
στρωμένο ἀπὸ μιά γροῖζα λάσπη.

Κι' ὅταν γύρισε στὸ σπίτι κι' ἔ-
μεινε ὁλομόναχος, κάθησε σὲ
μιά γωνιά και, χωρὶς νά προσέ-
χει καθόλου τὸ Ζοζό πού τοῦ
δάγκωνε τὸ παπούτσι και τοῦ
ἐγλειψε τὰ χέρια, ἔτοιμος γιά παι-
χνίδια, στήλωσε τὰ μάτια σ' ἕνα
καρφὶ πού ἦταν στὸν τοῖχο κι'
ἀρχισε νά σκέπτεται. Θά πῆτε,
πῶς τὸν ἄφηναν τὰ κλάμματα;

Κι' ὅμως ὁ μικρὸς γκρούμ δὲν
ἔκλαψε πολὺ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.
Παράξενο πρᾶγμα, δὲν ἔκλαψε
οὔτε ὅσο ἔκλαψε κάποτε πού τοῦ
κόπηκε ἡ κλωστή τοῦ ἀπτοῦ του,
οὔτε πάλι ὅσο ἔκλαψε, ὅταν ἔ-
χανε στοὺς βάλους. Μόνον πού
τὸ κεφάλι του βοῦδῆζε, βοῦδῆζε ἔ-
τσι σάν νά εἶχαν κλείσει μέσα
κεῖ ἕνα ὁλόκληρο μελίσσι, κι' οἱ
σκέψεις του σπρῶχνονταν μέσ'
στὸ μυαλό του. Μιά προπάντων
τὸν βασάνιζε πολὺ: Σκεπτόταν
πῶς, ἂν σ' ἀλήθεια, ὅταν φεύ-
γουν οἱ μαμμάδες γιά ταξίδι, δὲν
ξαναγυρίζουν πάλι, θά ἔπρεπε νά
παίρνουν και τὰ παιδιά τους,
γιὰ τὴν πῶς θά μπορούσαν νά ζή-
σουν χωρὶς μαμμὰ και χωρὶς χά-
δια; Κι' ἦταν τόσο βέβαιος πῶς
ἦταν ἀδύνατη ἡ ζωὴ χωρὶς μαμ-
μὰ, πού πίστευε πῶς τὸ ἴδιο ἐ-
κεῖνο βράδυ θά ξεκινούσε κι' αὐ-
τὸς γιά τὸ δίχως γυρισμὸ ταξίδι.

Μιμὸζα

ΘΛΙΒΕΡΟ ΠΑΣΧΑ

— Αὐγὰ χρυσά, κόκκινα, και
μιά λαμπάδα μὲ κορδελίτες: τί
ὥραια πού εἶναι! ἀγῶρας τὰ
μου, μαμμὰ!

Τὰ λόγια αὐτὰ τάλεγε ὁ Μάν-
θος. Τὸ καίμενο τὸ παιδί ἦταν
ἀρρωστοῦ βαριά μὲ πολὺ πυρε-
τό. Ἦταν ἕνα παιδί ξανθὸ μὲ
μεγάλα μαῦρα μάτια βουρκωμέ-
να και μὲ πρόσωπο χλωμό, ἐνῶ
τὸ μέτωπό του ἔκαιγε ἀπὸ τὸν
πυρετό. Ἦταν ὀρφανό. Ὁ πα-
τέρας του τὸ εἶχε ἀφήσει μόλις
πέντε χρονῶ, κι' ἀπὸ τότε ἡ μη-

τέρα του τὸ ἀνέθρεψε ξενοδο-
λεόντας.

Πόσους κόπους και πόσα βά-
σανα τράβηξε ὡς πού νά κατορ-
θῶσιν νά τὸν φέρῃ σ' αὐτὴ τὴν
ἡλικία πού ἦταν τώρα. Μὲ τὴν
καμιά τὸν εἶχε πρωτοπαῖσι στὸ
σχολεῖο και πῶς παρακολουθοῦ-
σε τὸ ὅ,τι μάθαινε ἀργότερα.
Ζοῦσαν φτωχικά οἱ δύο τους ἀ-
φρότου εἶχε πεθάνει ὁ μακαρίτης
ἀπὸ ἕνα δυστύχημα, ἀλλ' εὐτυ-
χισμένα.

Τῆς μέρες ὅμως αὐτῆς τοῦ Πά-
σχα, ὁ Μάνθος, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα
κυρλόγημα, εἶχε πέσει βαρεῖα
ἀρρωστος. Τρεῖς μέρες και νύ-
χτες ἡ καίμενη ἡ μητέρα, γυμνέ-
νη πλάι στὸ κρεβάτι χωρὶς νά
κλείνῃ μὰτι περιποιόταν τὸν ἄρ-
ρωστο και παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ
νὰ τὸν σώσῃ. Αὐτὸς ἦταν ἡ μό-
νη ἐλπίδα γιά τὰ γεράματα της
και γιά ὅλη τὴν τὴ ζωὴ...

— Μαμμὰ, τί ὥραια λαμπάδα!
δόσ' μου τὴ, μαμμὰ, ξαναφώ-
ναξε παραμυθώντας ὁ Μάνθος.

Ἀχ, παιδάκι μου, τί ἔχεις,
τί ζητᾶς; πάρε, λαμπάδα σοῦ
ἔχω φέρεϊ.

Κι' ἀλήθεια, τοῦ εἶχε φέρεϊ
λαμπάδα, τοῦ εἶχε ἀγοράσει μιά
ἀπ' τὴν περασμένη μέρα, και μὲ
πολλὲς μάλιστα δυσκολίες. Για-
τί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δουλέψει ἔδω
και πολλὲς μέρες, τὰ λίγα λε-
φτὰ πού εἶχε φυλαγμένα, εἶχαν
ἐξαντληθεῖ.

Καὶ τώρα πού θά ξημέρωνε
Πάσχα, δὲν εἶχε οὔτε δεκάρα.
Κι' ἐνῶ σκεπτόταν αὐτὰ, ἔριξε
ἕνα βλέμμα τριγύρω. Μέσα στὸ
σκοτεινὸ ἐκεῖνο καμαράκι, πού
φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μοναχὰ καν-
τῦλι πού τρεμοβόυνε, βασίλευε
ἀπόλυτη ἡσυχία. Σάν ὅλα νά εἶ-
χαν παγώσει ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ
θανάτου. Μονάχα ἡ ἀναπνοὴ
τοῦ ἀρρώστου ἀκούγονταν. Ἀνα-
πνοὴ βαρεῖα και ἀριά. Σὲ μιά
γωνία ἦταν ἕνα μικρὸ τραπέζι
κι' ἐκεῖ κάπου κάπου κινεῖτο γιὰ τρι-
γυρὰ. Αὐτὸ-τρεῖς καρέκλες κι' ἕνα
σκαμνὶ πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ
ἀρρώστου. Στὸ πάτωμα δυὸ-τρία
κομμάτια μουσαμά. Σὲ μιά γω-
νιά τοῦ τοῖχου λίγες εἰκόνες
παλιῆς κι' ἡ κρεμαστὴ καντῦλα.

Ἐκεῖ ἦταν τὸ εἰκονοστάσι. Αὐτὰ
ἦταν ὅλα τὰ ἐπιπλά στὸ φτωχικὸ
ἐκεῖνο δωμάτιο. Τίποτε και-
νούργιο δὲν εἶχε μείνει καὶ-μέσα.
Καὶ νά ἤθελε νά πουλήσῃ...
Ἀξάρνα τὸ βλέμμα της ἐπέ-
σε πάνω στὸ εἰκονοστάσι, και
βλέποντας τὴν Παναγία μὲ τὸ
μικρὸ Χριστὸ στήν ἀγκαλιά, ἄρ-
χισε νά ψιθυρίζε μιά προσευχή,
και γέροντας τὸ κεφάλι της στὸ
κρεβάτι τοῦ Μάνθου, ἀποκοιμή-
θηκε...

Ἀλλ' ἄξαφνα ἕνα τριξίμο τῆς
πόρτας τὴν ξύπνησε και σηκώ-
θηκε. Μπροστὰ της φάνηκε ἡ
Παναγία μ' ἕνα φωτιστὸφέανο
γύρο στὸ κεφάλι της. Εἶδε τὰ
μάτια της πού ἦταν γεμάτα κα-
λὸσύνῃ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της, τὸ
ὑψος της ἦταν λυπημένο, ἴσως
γιὰ τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ,
τοῦ Παιδιοῦ της.

— Παρθένά μου, φώναξε ἡ δυ-
στιχημένη μητέρα. Σὺ πού ξέ-
ρεις τὸν πόνο μητέρας πού χά-
νει τὸ παιδί της, σῶσε τὸ Μάν-
θο μου...

Τῆς φάνηκε τότε ὅτι ἡ Πανα-
γία, εἰχόντας μιά ματιά γεμά-
τη καλὸσύνῃ, τῆς εἶπε: «τὸ παι-
δί σου θά τὸ πάρω ἐγὼ στὸν Πα-
ράδεισο, γιά νά ζήσῃ σὰ μικρὸ
ἀγγελοῦδι...»

Ντάν- ντίν- ντάν- ντίν- ντίν,
τὰ χαριόσουνα κτυπήματα τῆς
καμπάνας, πού ἀντηχοῦσαν στὸν
ἀέρα σὰ νά φώναζαν τοὺς Χρι-
στιανούς γιά νά γιορτάσουν τὴν
Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἔβγαλαν
τὴν καίμενη τὴν μητέρα ἀπ' τὸ λή-
θαργό της. Κι' αὐτὴ μόλις σηκώ-
θηκε, ἔτρεξε κοντὰ στὸ Μάνθο
της νά τοῦ πῇ «Χριστὸς ἀνέστη»,
φιλώντας τὸν στὸ μέτωπο.

Ἀλλὰ μιά παραχαχτικὴ κραυγὴ
τῆς ἔξερψε ἀπ' τὰ χεῖλη. Τὸ μέ-
τωπό του ἦταν κρύο. Ἦταν νε-
κρός... Ἡ ψυχὴ του εἶχε πε-
ταχθεῖ μακριά. Τὴν εἶχε πάρει ἡ
Παναγία στὸν Παράδεισο νά τὴν
κάμει ἀγγελοῦδι, ὅπως τῆς εἶχε
πεῖ στ' ὄνειρό της...

Χρυσαστὸς

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ὡ, θάλασσα, πῶς ἀγαπῶ
νὰ κάθουμαι σιμὰ σου,
σάν παίζεις χρυσορόδινη
μὲ τῆς αὐγῆς τὰ χάδια,
Μὰ πιότερ' ὅμως ἀγαπῶ
τὰ μαγεμένα βρόδρα,
πού τὸ φεγγάρι λούζεται
στὰ διάφανα νερά σου.

Καρδιονόστρια

ΤΑ ΠΕΡΗΦΑΝΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Μὴ ὀπρηφανεύοσαστε, μικρὰ
αστεράκια, ἐκεῖ ψηλά, χύνοντας
τὴν ἀσπρήνια σας λάμψη, τὴν
τόσο διάφανη και ζωηρή. Ἡ ὁ-
μορφιά σας, εἰν' ἀλήθεια, ἀσύγ-
χωτη: εἶστε σεις τὰ τιμῆτα πε-
τάρδια πού τρεμοφενίγχετε στὸ
σκοτεινὸ φόντο τῆς νύχτας...
Μὴν εἶστε τόσο περήφανα, μι-
κρὰ ἀστεράκια, ἐκεῖ ψηλά...

Μὴν καυχήσαστε τόσο! Τὰ
δέορφα σας ἔδυνε δῶ κάτω, στὴ
γῆ. Εἶναι τὰ ὅσα ἀπρόσπολυν-
τα πόχουν λάμψη ἀκτινὸβολή
μέσ' στὰ γόρφα χορτάρια τοῦ κα-
λοκαιριοῦ. Εἰν' οἱ δροσοσταλί-
δες πού πατιθοβολοῦν στὶς πρά-
σινες και λιγνὲς ἀγοιᾶδες—διά-
βατάρια ἀστέρια πού πέφτουν
σάν περνοδιαβαίνουν οἱ ἀνθρώ-
ποι ἀπὸ κάτω. Μὴ καυχήσαστε
τόσο: τὰ δέορφα σας εἶναι ὅσο
κάτω...

Μὴν καμαρώνετε γιὰ τὴν κά-
ντα νὰ λάμπουν. Φαντά-
ζεστε πῶς μόνο σεις ἔχετε οὐ-
ράκια κατωκία; Μήπως δὲν εἶν'
ἀστέρια τὰ γαλανὰ ματάκια τοῦ
μικροῦ παιδιοῦ; Ἀ, αὐτὰ τὰ
λαμπερὰ πετάρδια ἔχουν κάποια
ἐξωφρενικὴ χάρι...

Μὴν περηφανεύοσαστε γιὰ τὴν
αἰθέρια κατοικία σας, γιά τὸν
ἥμισυ, βαθυγύλινο και τόσο μα-
κρινὸ θόλο τοῦρανοῦ. Γιὰ τὴν
πάρχουν κι' ἀστέρια πού ὀδη-
γοῦν τὸν κόσμο στὰ σπῆτια τους

Παν. Δ. Βαζούραν (δὲν ἐδιάβασης τὸν Ὁδηγὸ κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεννοηθῶμε· δέχομαι τώρα Ἀσκήσεις· μόνο δταν προκηρύττειται Διαγωνισμός.) **Νοστράδαμον** (δὲν ἀναφέρω τίποτα γιὰ νὰ μὴ σὲ καταλάβουν, πιστέψτε ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια, ποὺ μοῦ ἔδειξε ὅλη σου τὴν ἀγάπη, μὲ συγκίνησε πολὺ.) **Ναπολεόνην** (δὲν θὰ σὲ μαλώσω, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ μοῦ ξαναγράψης γρήγορα· ὅχι, καθόλου δὲν κάνεις λάθη.) **Σιφονέτ** (ναί, ὅσο μπορεῖς πρέπει νὰ διώχνῃς τὴν πλῆξη καὶ τὴν ἀπογοήτευση ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου· ὅχι. Ε. βρῖσκει ὅτι ἔχεις πολλὴ πρωτοτυπία στὸν ἀσκήσιμό σου.) **Δυσέυρετην Χαράν** (ἐστεῖλα· γιὰ τὸ κομμάτι σου, ποὺ τὸ ἔλαβα, θὰ σοῦ πῶ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά σου.) **Μικρόν Ἡρώα** (μπορεῖς νὰ στείλῃς αὐτὸ τὸ διήγημα· τὴν ἄλλη σου ἐρώτηση δὲν τὴν ἐνόησα· γι' ἀγοραστὰς μιλεῖς· ἀλλὰ οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα ψευδωνύμου· ἐξηγήσου καλύτερα.) **Ἀγκάθι** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἡ γελ. σειρά πολὺ νόστιμη· ἅμα δημοσιευθῇ, μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς καὶ καμμιὰν ἄλλη.) **Τοῖν-Τοῖν** (τὸ πιστεύω.) **Δατάνιαν, Σεβερίνην, Κυράν** τῆς **Ἑγγοίας** κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου θάπαντῶσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τοῦτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

279. Δεξιόγραφος
Μπρὸς σ' ὀπωροφόρο
Ἐνα γράμμα βάσεις,
Καὶ τεροντὴ ἐπιστήμη
Στὴ στιγμὴ διαβάσεις.
Ἀντιγόνην

280. Στοιχειόγραφος
Τί νὰ κάνῃ αὐτὴ ἡ Μαριώ;
Κάτω ἰδὲς στὸ πλυσταριό,
Κι' ὅποιος τὸ ἀποκεφαλίσῃ,
Σίγουρα θάχῃ τὴ λύση.
Ἰκατίνα Η. Κεχαγιά

281. Μεταγραμματισμός
Πόλῃ καὶ λίμνῃ, ἰδέτε,
Δαιμό μονάχα ἀλλάζει,
Κι' ἔντομο εὐθὺς πετιέται
Κι' ὁ γεωργὸς τρομάζει.
Μικρεῦλα Τραλαλά

282. Μεταγραμματισμός
Τὸ διπλὸ τοῦ ἀν τὸ πετάζει
Καὶ τὰ ἄλλα του ταράζει,
Εὐρωπαϊὸς θὰ χαθῇ
Κι' ἕνα ὥσο δεῖλὸ θὰ βγῇ.
Ἀγριοτριανταφυλλιά

283. Ἀσθη
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

*Οὐκ ἐκόντως· ἐφόνευσεν τὸν Κῦρον. Καθέτως· ἐτίμησε τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου. Διαγωνισμός· δρὸς τῆς Λυδίας καὶ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Μύρτα Γ. Ρέκου
284. Κρυπτογραφικὸν
123456 = Μεγάλη χώρα
2513 = Προθέσεις.

3154 = Ρῆμα.
456 = Ὅψις, βλέμνα.
523 = Στοιχείον.
634 = Ἱέρεια.

Δὲν Ζουὰν

285. Ἐπιγραφή
I E N I K A P
A K A I X E I
N H Θ A N Y Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Ἰούλιος Κάισαρ

286. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν νάποτελοῦν ἀρχαίων ποιητῶν, τὸ δὲ πρῶτον τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ καθ' ἑξῆς, ἄλλον ποιητῶν ἐκείνης κλασσικῶν:

πεδινός, πρωϊνός, ἀνάξιος, εὐδαίμων, πεζοὶ στρατιῶται, σιγά-ταλος, ἄφρων.

Ἰππότης τῶν Κύνων

287. Μικτόν

8 0 - 8 ν - 0 8 1 0

Λευκάτας

288. Γριφός

ος

20 ν ος 1 ος

ος

ος

Θεόδωρος Ἀδ. Παπαθεοδώρου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

289. Jeu de mots
Dans chaque chambre on trouve deux espèce de fruits. Quel sont-ils?
(Populaire) Ἑρεΐκη

290. Vieux Rébus

G a

Reponse—dit-on—de Voltairre an roi qui l'invitait à diner. Περιπλοκάς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 5

57. Σκηπίων (σκι, πῦον.)—58. Πιλάρι (πῖ, λα, φῖ.)—59. Ὀλγα—Βόλγας.—60. Βῆλος—Βόλος.

61. P M A

Ω I I

M P N

T A N A Γ P A

B N N

Α T O

Α Λ Σ

62. ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ (Γρόδον, Ὀλανδία, Ἰρλανδία, λαγάνα, Ἀδανα, Νόννα, Δανία.—Τὸ ψευδώνυμον τῆς συνθετικῆς: Ἀρλάνδα).—63-67. Διὰ τοῦ Α: ἔλος, Μῆλος, λυγίζω, μῶλος, πέπλος.

—68. ΚΡΑΘΙΣ—ΚΑΛΒΟΣ (Κί-Κέρον, Ρύαξ, Ἀγλαΐα, Θῆβαι, Ἰκόνιον, Σέσωστρις).—69. Εἰ ὡς νησῶν φίλης, πόσον μάλον τὰ κηνῶν.—70. Αἱ Μοῦσαι ἦσαν ἐννέα (ἐμοῦ, σὲ εἰς ἀν, ἐν ε. α.).

—71. L'argent fait tout, l'argent fait la guerre. ((large, an, fète, ou, large, an, fée, la guerre.))

—72. Mille soucis traversent la vie (mille sous six traverse la vie).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1929) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι ἑκὼν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Ὁ δὲ Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά .70 καὶ μὲ κεφαλαία δρχ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Λ'—481/

Ψηφίω: Δούλῃ Δωδεκάνησος, Πόνου Δάκρυ, Τραγοῦδι Λευτεριάς, Ἀντιγόνῃ, Πρίγκιπα Ὀμίχλης (παρ' ὅτι μὲ περιφρόνησιν ἐγὼ σὲ ψηφίζω). Παρακαλῶ μὴ μνηστὴ με.—Στὴ μοναξιά ποὺ μὲ ζῶνει, γλυκεῖα ἐνασχόληση ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου. Κι' ἐρχομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ δέλους ἐξ ἑνα γραμματάκι. Παρακαλῶ μὴ τ' ἀρνῇθῃτε. Δ/σις: Γ. Βουλγαρίδης, Θεσπιδος 1, Ἀθήναι, γιὰ Παύλον Ντέρην

Λ'—482/

Τρέμετε!!! Λιγὴν ἀκόμη καὶ θὰ σὰς κοουρῶ οὐλοῦ! Προσεχῶς ἀποκαλύψεις.

Λ'—483/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ»
Ἔδρα ἐν Βόλῳ
Πρόεδρος: Ἀρτανιάν, Γραμματεὺς: Ἐπαίτης, Ταμίας: Ἀντρέιμπος, Ἀετὴς, Τῶν Διαγωνισμῶν: Ἀπέγονος Ἡρώων. Μέλη: Ξανθὴ Μικρεῦλα.—Ζητοῦνται Μέλη.

Λ'—484/

Ψηφίστε φανatikὰ τὸ ἀισθητικώτερον ψευδώνυμον Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς.

Λ'—485/

Πρωτομνησκόμενος στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους—Ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφᾷ. Δ/σις: Ἀνδρέα Μερλιαν Μαμάση, Αἰγίου, διὰ:

Ἑλληνικὴν Σημειῶν

Λ'—486/

Τὸν ΤΑΡΖΑΝ ὑποστηρίζουν ἐκόνῃ Πένου Δάκρυ, Κορρῖδο, Ναπολέον, Φακές.

Λ'—487/

Παύλο Ντέρην, χίλιες καρδιόβγαλτες εὐχολοῦς στὴ γλυκεῖα σου γιορτοῦλα. Σχάβα Δωδεκάνησος

Λ'—488/

Ποιὸ Διαπλάσευλο θ' ἀρνηθῇ νὰ ψηφίσῃ τὰ θαυμάσια αὐτὰ ψευδώνυμα: ΣΕΜΙΖΕΤΑ, ΑΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ:

Νοστράδαμος

Λ'—489/

Διακόπτω ἀλληλογραφίαν: στείλαντες ἐσυνγνώμην: Γαλάτεια, περιμένω. Γόρδιε Δεσμὴ, πᾶς πέρασας: διηγῆσαι. Σιφονέτ, quelles nouvelles?

Σαπουνόφουσκα

Λ'—490/

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους—Ες, ἰδιαίτερως μὲ Ἀταπεινὴν Ψυχούλα. Δ/σις μου: Ἐμμανουὴλ Ἀ. Λιακόπουλον, Μαθητὴν Γερμανιστοῦ, Κοπριακιστῶν.

Λ'—491/

Ψηφίστε ὅλοι—Ες τὸν ΤΑΡΖΑΝ καὶ μ' αὐτὸν: Πένου Δάκρυ, Μαμζέλ Νιτούς, Ἀντιγόνῃ, Ναπολέον, Πλεί-αρχος Γράν.

Λ'—492/

Γόρδιε Δεσμὴ, στοὺς δέκα τοὺς ποὺ κάνουν τόσο συχνὰ νοερά ταξείδια, πρόσχε μὴπως συναντήσης κανένα... Μεγάλο Ἀλέξανδρον. Τότε θάναί κι' ἡ σειρά σου ποὺ θὰ βάλῃς τὰ... δύο σου πόδια σ' ἕνα παπούτσι.

Μαγιολεούλουδο

Λ'—493/

Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ἕνα τετραδάκι καὶ μιὰ καρτούλα ἀπ' ὅλους—Ες. Δ/σις: Ἑλλην. Γεωργιάδου, Κτηματολόγιον, Λευκωσίαν Κύπρου.

Μαγιολεούλουδο

Λ'—494/

Ερμὸ Ἀκρογιάλι, ἡ Δ/σις σου ἔλερω-θη ἀπὸ τὸν ταχυδρόμον. Ξαναστεῖλ μου μιὰ κάρτα

Ἀδωνίς

Λ'—495/

«ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ»

Εὐχόμενα στὸ Διαπλάσευσμα, χα-ρῶμενα Πάσχα. Γόρδιε Δεσμὴ, ὅσα δὲ φτάνει ἡ ἄλπευ, τὰ κάνει κρεμα-στάρια. Βατραχάκια, θερμὰ συγχαρη-τήρια γιὰ τὴς ἀποκαλύψεις, ἄλλος... (Διά-πλασις: λανθασμένες). Ἄλλος, λοιπόν, σὰς πληροφόρησαν. Εὐχαρίστως θὰ συμ-μορφωθῶμε, μὲ τὴ συμβουλή σας, ἀν μὰς πληροφορήσετε ποῖα ἡ Νάχη καὶ Ἑλλη-Παρατείνουμε Διαγωνισμὸν μας (ΚΘ—338) μέχρι τέλους Ἀπριλίου, γιὰ νὰ στείλουν ὅλοι.

Διαγωνισμῶν: Κρίνος

Λ'—496/

Στὰ ἀγαπημένα μας Διαπλάσευλα—Ες εὐχόμεστε Καλὸ Πάσχα.

Στραβεκάνα, Καμπούρα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἐκτιμῶν, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης,

(μὲ 60 εἰκόνας) δρχ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρχ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Ἡ Ἀπλὴ ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέ-λου Κασινόνη, δρχ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασινόνη, δρχ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασινόνη, δρχ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθινοῦ, (μὲ 20 εἰκόνας) δρχ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ, Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργιάς Ταρ-σοῦλη. Ἀδετο δρχ. 40. Δεμένο δρχ. 50. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θεάτρον, Γρ. Ξε-νοπούλου, δι' ἐορτάς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρχ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρχ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομὶ-διον, Γ') δρχ. 5. (1 καὶ 2).

Πρὸς δὲ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρχ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρετικὸς πόλις, (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρχ. 30. (6 καὶ 9,50).

Υπὲρ Πατριδός, (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρχ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἐμμετρον διήγη-μα δρχ. 7. (3,50 καὶ 5,50).